

1/2012

dukla sport

čtvrtletník ASC DUKLA a TJ Dukla Praha

S J I D O V Ě Š

NIKOLA

Jaroslav Kulhavý

ZE DNA

na světový vrchol

Narozen: 8. ledna 1985 v Ústí nad Orlicí
Výška: 187 cm
Váha: 79 kg
Sportovní disciplína: horské kolo
Oddíl: Dukla Praha od roku 2010
Trenér: Viktor Zapletal

V roce 2011: mistr světa a Evropy, celkový vítěz Světového poháru a vítěz 5 podniků SP, vicemistr světa MTB maraton, vedoucí muž světového rankingu UCI

Loni dosáhl biker Jaroslav Kulhavý hned několika vynikajících úspěchů a přitom nechybělo mnoho, aby se současný úřadující mistr světa v elitní společnosti závodníků na horských kolech vůbec neobjevil. „V klukovských letech mě zajímaly různé sporty, například plavání, karate, basketbal, ale nejvíc mě přitahovala BMX kola. Když začala být horská kola v naší republice populární, tak jsem v jedenácti letech jedno takové od rodičů dostal. A hned v témže roce, tedy 1996, jsem se v rodném Ústí nad Orlicí přihlásil ke svému prvnímu závodu. A ačkoliv jsem byl nejmladší, povedlo se mi ho vyhrát. Dařilo se mi i v dalších letech, byl jsem úspěšný i v náročnějších závodech, včetně mistrovství republiky. Na závody se mnou po celé republice jezdili rodiče, hlavně mamka, a v mých začátcích mě ve všech směrech podporovali. V 18 letech jsem se dočkal i prvních velkých medailí do té doby, i vrcholu na mezinárodní scéně: stal jsem se juniorským mistrem Evropy i světa,“ vzpomíná biker na své začátky.

Psal se rok 2003 a Jaroslava Kulhavého začínali ve větší míře podporovat sponzoři. Následoval i přestup do italské stáje Siemens Cannodale. „V tomto období po přechodu do mužské kategorie se mi asi rok a půl vůbec nedařilo a psychicky jsem se dostal až na dno. Chvillemi jsem chtěl s kolem dokonce skončit, ale postupně jsem se přece jen dostal zpátky a znovu měl radost z dobrých výsledků. Trvalo to však plně čtyři roky, než jsem se v kategorii jezdců do 23 let stal vicemistrem Evropy a bronzovým ze světového šampionátu,“ vrací se k dalšímu a pro něj dost složitému období.

Nových vavříků se dočkal až předloni, neboť v roce 2008 na olympiádě v Pekingu skončil osmnáctý a ani o rok později se ve významných závodech na přední příčky neprotlačil. „Dnes už je všechno jiné, velice mně pomohly dvě zásadní změny v mém sportovním životě. Předně to byl příchod do Dukly a potom angažmá v americkém továrním týmu Specialized Racing, který je nezastupitelný hlavně v oblasti veškerého cyklistického materiálu a při závodech mě podporuje i finančně. Různé druhy pomoci od Dukly a Specializedu si jen trochu přizpůsobuji a koordinuji... V porovnání s mými podmínkami třeba před dvěma lety a dnes se toho hodně změnilo k lepšímu. Dřív jsem byl závislý jen na několika českých sponzorech, kteří mě podporovali v rámci svých možností a podle mých výsledků, které k loňskému účtu měly dost daleko. Navíc brzy bude ze mě voják, což mi přinese další výhody,“ prozrazuje rozhodnutí, že koncem letošního roku zamíří do základního výcviku. |

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 7 / číslo 1 / 2012

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Jitka Suchopárková

Grafická úprava a zlom
Andrea Běhoňáková (OKP MO)

Korekce fotografií
Andrea Běhoňáková (OKP MO)

Jazyková úprava
Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk
VGHMÚř Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 1 / 2012 vyšlo: 3. 4. 2012

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

„Sport je soutěživé prostředí a lidé, kteří se nebojí soutěže, tak v životě uspějí. To je koneckonců důvod, proč se řada závodníků byla schopná prosadit i v dalších letech poté, kdy svůj sportovní život museli z věkových důvodů ukončit,“ říká ministr Vondra.

DuklaSport přináší velmi zajímavý rozhovor s ministrem obrany, který také může motivovat naše sportovce v přípravě na Hry XXX. letní olympiády.

Je dobře mít podporu, cítit, že armádní vrcholový sport má oporu v někom, kdo sportu rozumí a taky sportu pomáhá. Díky za to.

V úterý 3. dubna 2012, kdy vychází první číslo DuklaSportu, je do zahájení svátku sportu už jenom 116 dnů.

Přejme našim reprezentantům hlavně zdraví, klid a pohodu v závěrečné části přípravy na letní olympijské hry v Londýně.

 Jaroslav Prišćák

1/12

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

4

2

6

26

32

obsah

- 2 Sport není politika, a proto výsledky je třeba brát sportovně
- 4 Biker Kulhavý druhým nejlepším sportovcem roku
- 5 Setkání sportovních legend
- 6 Stříbrná senzace!
- 8 Bauerovy zlomové momenty
- 10 Chmury prozářil Slavíkův bronz
- 12 Skokany nastartoval i golf
- 14 Sáňkařský mistr Halíř
- 15 Mírný pokrok v mezích možného
- 16 Sudová se vrátila na stupně
- 17 Krýzl zastoupil Banka
- 18 Na prknech bolest i radost
- 19 V Itálii se lépe koncentrují
- 20 Čtyři medaile ze vzduchové Evropy
- 21 Maslák překonal třiatřicetiletý čtvrtkařský rekord
- 22 Nejlepšími – Gelle, Jung a Halčín
- 23 Svetová kvalita na výškarskom mítingu
- 24 Doletěl si i pro titul mistra světa
- 26 S odznakem všestrannosti zábavnější tělocvik a nadšení ze sportu
- 28 Jubilanti armádního sportu
- 30 Kaleidoskop
- 30 Sportovní výsledky
- 31 Kalendář akcí
- 31 Tucet otázek pro Pavla Vršćeckého
- 32 Snaží se připravit své svěřence pro život

Sport není politika, a proto výsledky je třeba brát sportovně

V pauze mezi jednáními v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky jsme si mohli promluvit o armádním vrcholovém sportu s ministrem obrany ČR Alexandrem Vondrou. „Jsem slávista!“ informoval nás ministr, k jakému fotbalovému klubu patří jeho sportovní srdce. My jsme si ale chtěli povídat o sportech, které zabezpečuje Armádní sportovní centrum DUKLA, resortní středisko Ministerstva obrany ČR. Jeho reprezentanti mají před sebou čtyřletý vrchol sportovní kariéry – olympijské hry v Londýně.

Text: Jaroslav Přišćák a Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková
Kresba: Milan Kounovský

Tak teď trochu vážnější otázky. Ví se o vás, že sportu rozumíte. Co pro vás znamená?

Sport je soutěživé prostředí a lidé, kteří se nebojí soutěže, tak v životě uspějí. To je konečným důvod, proč se řada závodníků byla schopná prosadit i v dalších letech poté, kdy svůj sportovní život museli z věkových důvodů ukončit.

Nejdříve pár otázek na rozcvičení, pane ministře. Sledujete sport?

Hlavně v televizi. Nejraději bych se díval na jakýkoli, ale není čas. Příležitostně zhlédnu fotbal a hokej. Když je však olympiáda, tak se snažím vidět boje o medaile i v ostatních sportech.

A aktivně?

Tak se na mě podívejte. To, že jednou do roka párkrát zvládnu na lyžích sjezdovku, nelze počítat mezi sportovní aktivitu. Ale když si najdu čas, tak hraju golf, i když někteří lidé říkají, že to sport není. Já si myslím, že je to sport pro lidi v pokročilejším věku.

Golfisti se posuzují podle handicapu, jaký máte vy?

Asi 35, to se dá přesně dohledat.

Znáte hodně sportovců Dukly. Komu fandíte nejvíc, kdo je vám blízký a koho výsledky sledujete?

Když vezmu kombinaci výkonů a sympatií, tak mezi dámami to bude oštěpařka Bára Špotáková a mezi muži určitě skifař Ondra Synek, ale nechci tím snižovat výkony ani osobnost ostatních.

Jakou máte rád hudbu?

Já jsem vyrostl na undergroundu, ale poslechnu si všechno včetně vážné hudby a mám rád i Mozarta.

Co jste četl naposledy, nebo co právě čtete?

Knih mám plný byt, ale na čtení nemám teď čas. Naposledy jsem našel klid o Vánocích na knížku Martina Putny o Václavu Havlovi. Jinak mě čtenářsky plně pohlcuje práce. Denně přečtu 200 až 300 stránek různých papírů, ale že bych se dostal například k pořádnému románu, tak to jen málokdy.

Oblíbené jídlo?

Když vám řeknu pečená kachna s knedlíkem a zelím, tak se budou všichni smát, ale i má postava to napovídá. Při mé profesi nemůže být člověk býložravec, ale masožravec, aby měl dostatek energie a uměl i kousnout.

Co rád pijete?

K té kachně je samozřejmě nejlepší pivo.

Co rád děláte?

Denně dvacet hodin pracuji a čtyři hodiny spím, takže ten spánek je to nejlepší a nejuzácnější.

Podpora vrcholového sportu z vaší strany je maximální, ale někteří vojáci ji kritizují. Argumentují tím, že kdyby se armádní sport zrušil, tak by zbylo více peněz na nákup materiálu, výzbroje atd. Jak to vidíte vy?

To jsou normální názory, je to boj o finanční prostředky, kterých je málo. A vždycky, když jdou na konto jednoho, tak je to na úkor druhého. Armádě se však dlouhodobě vyplácí dávat část peněz na podporu jak vrcholového sportu a zejména tam, kde je složitější prostředky získat komerčně, tak i do výzkumu, neboť z nich mohou těžit nejen sportovci, ale i vojáci. Výsledkem je konečným dobrou reklamu. Je to de facto boj za vlast. Jednou je to bitva na bojišti válečném a jednou na kolbišti sportovním, ale vždy má společného jmenovatele a tím je česká vlajka.

Dá se odpovědět na otázku, proč by resort obrany měl podporovat vrcholový sport?

Částečně jsem už odpověděl. Vrcholový sport dělá armádě i ministerstvu obrany dobrou reklamu a jsou to účelně vynaložené prostředky na propagaci. Je to určitě lepší, než o tuto pomoc žádat reklamní agentury. A zároveň je to užitečnější pro rozvoj fyzické zdatnosti našich lidí.

Naši nejlepší sportovci jsou v uniformách, jsou vidět v televizních přenosech, při společenských akcích, ale jsou i hlasy, že právě armádní sportovci jsou vidět málo. Je pro vás logo Dukly pozitivní značka?

Vojenská uniforma je skvělá značka a musím říct, že Báře Špotákové nebo Ondrovi Synkovi sluší. Jsou samozřejmě galavečery, kdy si na sebe dáma raději vezme šaty, což chápu, ale i uniforma je slušivý oděv. Nechci z pozice ministra obrany určovat, jakou konkrétní podobu má mít marketing. Přestože dostává velký prostor, tak se dá vždy dělat ještě víc. To je však na jiných lidech, aby našli cestu, jak ve světě zaujmout. Dnes se do marketingu investují velké prostředky, mluví o něm kdekdo, ale prosadit se v té kakofonii je někdy těžké. Nicméně sportovní duch přece říká, že žádný výkon není nemožný.

Dukle se povedlo spojení s fotografem Janem Saudkem, loni i s armádou a výsledkem jsou čtyři společné kalendáře. Jak se vám líbí?

Saudkovy kalendáře mám rád, jsou hezky kontrastní, umí provokativně spojit prvek armádní s prvkem sportovním, takže s jeho prací jsem spokojen.

Olympiáda v Londýně je už za pár měsíců a určitě se na ni těšíte.

Samozřejmě! Olympiáda je vždy vrchol pro každého sportovce i pro fanouška, jako jsem já. Je to příležitost, jak zaměřit pozornost na komerčně méně viditelné sporty, jako je třeba atletika, plavání nebo střelba, která nás vojáky musí zajímat dvojnásob. Navíc mě těší, že Londýn je v Evropě a nebudeme muset vstávat ráno ve čtyři hodiny, nebo ponocovat, jako tomu bylo v Pekingu či Atlantě. Bude to přátelské pro náš biologický rytmus.

Chápu to správně, že se zúčastníte aktivně?

Jako televizní divák se účastním pokaždé a dokonce jsem si vždy biologické hodiny předělával. Teď věřím, že se i na pár dní do Londýna podívám.

Sportovci Dukly byli úspěšní v Aténách i Pekingu. Získali dvě třetiny ze čtrnácti českých medailí. Kolik cenných kovů byste si přál pro armádní sportovce z Londýna a kolik si myslíte, že získá Česká republika medailí celkem?

Člověk si vždycky přeje maximum a výsledek je optimum. Prostě sport je sport, takže výsledky je třeba brát sportovně, není to politika. Když se povede získat zase čtyři nebo pět medailí, tak to bude velký úspěch.

Kdyby se Romanu Šebrlemu podařilo nemožné a získal by medaili na olympiádě, povýšil byste ho do hodnosti podplukovníka?

Určitě bych našel způsob, jak Romana Šebrleho ocenit. Pamatuji, že v počátcích své kariéry podpořil armádu i konání summitu NATO v Praze v roce 2002. A dnes, tedy o deset let později, se dokáže probojovat na olympiádu, což je úctyhodné. Jistě mu všichni budeme držet palce.

Minulý rok i letos jste převzal záštitu nad projektem Odznak všestrannosti olympijských vítězů, což se ukazuje jako velmi dobrá akce. Je v zájmu resortu podporovat činnosti tohoto typu?

Tady nejde jen o resort obrany, ale o celý národ. V dnešní době počítačů je přímo nutností podporovat tělesné aktivity na školách. Potřebujeme zdravé, mladé, trénované a soutěživé lidi a jakákoliv aktivita v tomto smyslu je prospěšná a velice užitečná. Ať je to odznak všestrannosti nebo třeba akce sokolů, kteří letos slaví 150 let. Myslím si, že je to dobrá příležitost, jak jim vlít novou energii do života.

Co byste vzkázal armádním sportovcům, trenérům, servismanům...

Všem přeji zdraví a štěstí. Toho se dočkají všichni dobře připravení sportovci i ostatní, kteří zajišťují servis pro reprezentaci a svoji práci dělají s energií a láskou. Medailí a pěkných výsledků se pak třeba právě na letošní olympiádě všichni dočkáme.

Pane ministře, děkujeme za rozhovor. |

BIKER KULHAVÝ

druhým nejlepším sportovcem roku

Slavnostní večer vyhlášení nejstarší ankety České republiky – 53. ročník Sportovec roku, který se konal 21. prosince 2011 v kongresovém sále pražského hotelu Hilton, proběhl s ohledem na první den státního smutku v komorním duchu. Do Top 10 nejlepších sportovců se díky vynikajícím výsledkům nominovali i tři armádní sportovci Dukly – druhou sportovci Dukly – druhou Barbora Špotáková a devátou Ondřej Synek.

Text a foto: Ivana Roháčková

Vedle oslavy úspěšných sportovců a předání cen byl večer pojatý jako pocta mužů, který se stal symbolem boje za svobodu, prezidentu Václavu Havlovi. „Je to na místě. V roce 1989 mi bylo osm, ale dobře vím, že pan Havel spolu s dalšími tady bojovali za svobodu a také ji vybojovali. A ještě tak jemným způsobem. Když odešel, pocítila jsem prázdno. On byl z osobně-ním morálních hodnot,“ řekla Barbora Špotáková, olympijská vítězka a světová rekordmanka v hodů oštěpem.

O korunu krále českého sportu se letos ucházel rekordní počet sportovců, alespoň jeden hlas dostalo 101 jednotlivců a 30 kolektivů. Do hlasování se zapojilo historických 249 členů Klubu sportovních novinářů. Vítězkou letošního ročníku ankety se s rekordním počtem bodů a největším odstupem od druhého místa stala tenistka Petra Kvitová. Wimbledonská šampionka a vítězka Turnaje mistryň si navíc společně s kolegyněmi Lucíí Šafářovou, Květou Peschkeovou a Lucíí Hradeckou z vítězného fedcupového týmu převzala i ocenění pro nejlepší sportovní kolektiv roku.

Velice úspěšnou sezonu měl i biker Jaroslav Kulhavý, který v anketě obsadil druhé místo s odstupem 736 bodů. Až za mistrem světa i Evropy a suverénním vládcem Světového poháru skončila vítězka dvou předšlých ročníků rychlobruslařka Martina Sáblíková.

Atletická vicemistryně světa z Tegu Barbora Špotáková si v očích sportovních novinářů polepšila oproti loňsku o dvě místa. Před třemi lety po olympijském triumfu v Pekingu vzešla dokonce jako vítězka, vedle toho byla dvakrát druhá (2007 a 2009). Letos přidala ve velmi silné konkurenci do své sbírky osmé místo.

Jen o 14 bodů méně než Špotáková získal letošní vicemistr světa a vítěz Světového poháru skifař Ondřej Synek a obsadil devátou příčku, loni jako mistr světa skončil třetí.

V kategorii juniorů zvítězila nadějná rychlobruslařka Karolína Erbanová před dvojicí kanoistů, kteří jsou od října roku 2011 členy Armádního sportovního centra DUKLA, Josefem Dostálem a Josefem Fuksou.

Dvanáctou sportovní legendou byl vyhlášen wimbledonský vítěz z roku 1973 Jan Kodeš.

Stalo se již tradicí, že ke konci roku Armádní sportovní centrum DUKLA pořádá setkání jubilentů armádního vrcholového sportu. První prosincový den 2011 se sešla čtyřicítka osobností armádního sportu v kongresovém sále Domu armády Praha. Někteří z nich hájili armádní barvy ještě pod názvem ATK či ÚDA a později i DUKLA. Mezi nimi byli medailisté a účastníci olympijských her, mistrovství světa a mistrovství Evropy a sportovní funkcionáři.

Všem pozvaným, kteří se dožili významného jubilea a oslavili šedesátiny, pětadesátiny, sedmdesátiny, pětadesátiny, osmdesátiny, pětadesátiny a pětadesátiny, gratulovali a poděkovali za jejich významný podíl na úspěších armádní sportovní reprezentace náměstek ministra obrany Michael Hrbata, generální sekretář MO Jan Vylita, generálmajor Miroslav Žižka, ředitel Armádního sportovního centra DUKLA plukovník Jaroslav Příščák, zlatí olympijští medailisté Dana Zátopková, Jan Železný, Kateřina Neumannová a bronzový Václav Chalupa, zástupci firem Kooperativa pojišťovna, SAAB CZECH a Metrostav.

V úvodu slavnostního programu vystoupil náměstek Hrbata: „Jsme velmi rádi, že jste přijali naše pozvání a že vám zde mohu říct, že v tradici vynikajících výsledků armádních sportovců, které byly zahájeny před 63 lety, se pokračuje. Armádní sport DUKLA po celou dobu existence tvoří nejvýznamnější a nezastupitelný článek

Setkání sportovních legend

Sportovní legendy

sportovní přípravy české sportovní reprezentace a dominantně se podílí na vynikajících sportovních výsledcích na mistrovstvích světa, Evropy a olympijských hrách.“

Shledání legend bylo srdečné a objevily se i slzy dojetí po několikaletém setkání, když se vedle sebe postavili jubilanti se šesti až osmi křížky z řad někdejších atletů, veslařů, hokejistů, fotbalistů...

Nováčky mezi jubilanty byli šedesátníci veslaři Petr Lakomý a Jiří Štefan, atlet Miroslav Tulis, cyklista Petr Eliáš, vodní slalomář Vlastimil Ouředník, fotbalista – zlatý z OH v Moskvě roku 1980 – Oldřich Rott a lyžař Milan Urbanec.

Zástupci letošních pětadesátníků byli hokejista Josef Augusta, motokrošář František Mrázek a Petr Dobrý, házenkář Ivan Satrapa, kanoisté Ladislav Souček a Zdeněk Bohutínský, cyklista Karel Vávra, atlet Jiří Vyčichlo, gymnasta Miroslav Netušil, skokan na lyžích Rudolf Höhnle a veslaři Jiří Pták s Oldřichem Svojanovským.

Se sedmi křížky zde převzali ocenění motokrošář Zdeněk Češpiva, fotbalista Josef Jelínek, vodní slalomář Ladislav Měšťan, cyklista Jaroslav Bugner, veslař Jiří Ulč, parašutista Jaroslav Chromek, hokejista Josef Sobota a dlouholetý velitel Dukly Liberec a později Dukly Praha Jan Klapáč.

Nechyběli také pětadesátníci sportovní střelec Ladislav Falta, hokejista Stanislav Nevěsely a Miloš Podhorský a s nimi předseda Českého olympijského výboru Milan Jirásek.

Pozvání přijala i legenda československé kopané a držitel Zlatého míče z roku 1962 Josef Masopust, šestinasobný mistr fotbalové ligy s Duklou Praha Ivo Urban, atlet Ladislav Moc, házenkář a držitel Olympijského řádu MOV Jiří Vícha (všichni 80 let).

Nejstaršími účastníky setkání byli atlet Aleš Poděbrad a motocyklový závodník Václav Parus (85 let) a pětadesátiletá bývalá účetní Dukly Blažena Čísařovská.

Jedenácti účastníkům v závěru předal ředitel Dukly pamětní odznak ASC DUKLA.

Pro příjemnou pohodu slavnostního setkání hrál vojenský soubor Ondrás.

Výsledky ankety Sportovec roku 2011:

Jednotlivci

1. Petra KVITOVÁ tenis
2. Jaroslav KULHAVÝ horská kola
3. Martina SÁBLÍKOVÁ rychlobruslení
4. Mirka KNAPKOVÁ veslování
5. Jaromír JÁGR hokej
6. Zdeněk ŠTYBAR cyklokros
7. Tomáš BERDYCH tenis
8. Barbora ŠPOTÁKOVÁ atletika
9. Ondřej SYNEK veslování
10. Petr ČECH fotbal

Umístění dalších sportovců Dukly: 17. Lukáš Bauer běh na lyžích, 21. Ondřej Bank sjezd. lyžování, 24. David Kostecký střelba, 29. Jaroslav Bába atletika

Kolektivy

1. Fedcupové družstvo tenistek ČR
2. Fotbalisté Viktorie Plzeň
3. Hokejová reprezentace ČR
10. Střelci trap ČR s Davidem Kosteckým

Junior roku

1. Karolína ERBANOVA rychlobruslení
2. Josef DOSTÁL kanoistika
3. Josef FUKSA kanoistika

1/ Petra Kvitová s přítelem
3/ Barbora Špotáková s přítelem

2/ Jaroslav Kulhavý s přítelkyní
4/ Ondřej Synek s manželkou

Text a foto: Ivana Roháčková

Stříbrná senzace!

Dvě skvělá pátá místa a jedno senzáční stříbro. Velmi lichotivou bilancí se podepsali atleti pražské Dukly pod úspěšné vystoupení české atletické reprezentace na halovém mistrovství světa v Istanbulu!

Jen s malinkatou nadsázkou lze říct, že Jakub Holuša a Pavel Maslák v současnosti vládou Evropě. Oba byli ve svých disciplínách nejlepšími zástupci starého kontinentu, a tím výrazně předčili veškerá očekávání. Vždyť Holuša téměř celou loňskou sezonu promarodil s únavovou zlomeninou nohy, pro čerstvého šampiona Amana z Etiopie a vyřadil soudánského favorita Ismaila.

V semifinále si suverénně pohlídal postup a do cíle vbíhal ruku v ruce s Polákem Ksczotem. „Mám tu formu, je ve mně něco, co musím dostat ven,“ hlásil. To se mu beze zbytku povedlo ve finále. Volnějším tempem rozběhl závod se rozhodoval ve druhé polovině. „Adam Ksczot to nakopl, oddělili se ti, co na to mají, od ostatních. Pak trochu vytuhl,“ popisoval Holuša, jak se přes Poláka přehnal a nestačil jen na Amana. „Je to nepopsatelný zážitek, díky patří všem, co mi pomáhali,“ soukal ze sebe nadšený vicemistr světa.

Změnil trenéra

Nově se přesouvá v rámci Dukly od Josefa Vedry do skupiny Dalibora Kupky. „Ve spoustě věcí jsme se neshodli, nemělo cenu pokračovat dál,“ vysvětloval Holuša. S Kupkou už byl na soustředění před šampionátem v Istanbulu. „Ale ta medaile je čistě zásluhou Pepy Vedry, který ho čtyři roky trénoval a věděl, co potřebuje, jen se tam asi změnila psychická pohoda,“ říká Kupka. „Já budu Kubu chystat na 800 metrů a pokusím se ho zrychlit,“ plánuje kouč. Přímo nadšený byl Kupka z vystoupení Pavla Masláka. „Super výsledek,“ ocenil jeho postup

do finále čtvrtky. V něm se jako jediný Evropan statečně bil a v závěru získal skalp i mistra světa z Tegu Kiraniho Jamese. „Vezu si z Istanbulu spoustu zkušeností. Vím, že na čtvrtku na sobě budu muset ještě víc makat,“ vyprávěl Maslák, jenž během zimy vylepšil 33 let starý český halový rekord Karla Koláře na 46,14 s.

V létě ho čeká návrat ke sprintu. „Na mistrovství Evropy půjde čtvrtku ze sprinterského tréninku, v Londýně chci, aby běžel 200 metrů, zapojí se i do sprinterské štafety,“ říká Kupka.

Má zkušenosti i dres

Další mladík Adam Sebastian Helcelet se při sedmiboji představil na své první velké seniorské akci a vedl si více než obstojně. O své pozvánce od IAAF se přitom dozvěděl týden před halovým MS. Na něm poskládal 5 878 bodů a skončil pátý, jen 91 bodů za medaili. „Ale na ni jsem vůbec nemyslel. S umístěním jsem absolutně spokojený, s body ne,“ vyprávěl.

1

2

3

4

Holuša: Gratuloval mi i můj idol Lagat

Jednu cennost měl v batohu, druhou připnutou na něm. Jakub Holuša si při odletu z Istanbulu pečlivě střežil dvě relikvie, které mu budou připomínat jeho zatím životní vystoupení: stříbrnou medaili a startovní číslo s podpisem dvojnásobného mistra světa Bernarda Lagata.

Proč je pro vás Lagatův podpis tak cenný?

Už v Birminghamu asi před pěti lety jsem si s ním vyměnil startovní číslo se jménem, ale nenechal jsem si ho podepsat. Pak mě to mrzelo a říkal si, že to musím napravit. Teď před osmistovkou vyhlášovali tři kilometry, které vyhrál, tak jsem ho požádal o podpis na číslo.

Pamatoval si vás?

To nevím, ale večer, když jsme seděli v hotelu u piva s Tomášem Dvořákem, najednou mi Lagat přišel sám od sebe pogratulovat a říkal, že si předtím neuvědomil, že mám stříbro, tak ať na sobě dál pracuju. To byl nepopsatelný pocit, snad ještě větší zadostiučinění, než ta medaile. Lagat byl můj idol, strašně obdivuji celou jeho kariéru, běžecký styl i taktiku.

Vraťme se ještě k finálovému běhu. Už po semifinále jste mluvil o životní formě a touze po medaili. Jak se vám s tímto vědomím usínalo?

Před rozběhem i semifinále jsem spal úplně skvěle, ale v sobotu před finálem jsem poprvé nemohl zabrat. Uvědomoval jsem si, že o tu medaili opravdu můžu bojovat, tak jsem s tím měl trochu problémy.

Jaký je rozdíl mezi Jakubem Holušou předloni, kdy jste byl v Dohě pátý, a letos?

Jsem mentálně dál. Tehdy jsem do finále šel s tím, že to odběhnu a mám hotovo. To bylo špatně. Třetí běh ve třech dnech na půlku je nesmírně těžký, ale pouvažil jsem se. Teď už jsem nechtěl jít do finále jen s tím, že ho odběhnu, ale chtěl jsem medaili.

Napadlo vás, že po loňské únavové zlomenině nohy můžete udělat takový výsledek?

Přijde mi to až neskutečné, asi si to uvědomím až časem. Ale je to pro mě satisfakce za celé poslední čtyři roky dřiny. Sešla si mi životní forma se vším ostatním. Už po rozběhu jsem tušil, že mám na velký výsledek. A člověk si musí věřit, pokud chce získat medaili, a to já chtěl. Zvlášť když některé favority vypadli už v semifinále. Myslím, že mě to může neskutečně nakopnout před olympiádou. Tenhle krok je důležitý.

Jak jste vůbec snášel loňské období, kdy jste nemohl běhat?

Bylo to trochu na hlavu, musel jsem si najít jiné aktivity. Jel jsem na dovolenou, do lázní. Nějak jsem to přežil, ale bylo to nepříjemné. Snažil jsem se i jezdit na kole a chodit do posilovny. Naštěstí na podzim už jsem věděl, že je noha v pohodě, ozve se třeba jen při změně počasí, ale nijak mě neomezuje. Už jsem měl hroznou chuť do závodění, nedovedl jsem si představit, že bych nezávodil ani v zimě.

„Ale pro mě to byla hlavně velká škola,“ pochvaloval si talentovaný vícebojář, že mohl poměřit síly třeba s Ashtonem Eatonem, jenž v Istanbulu už třetí rok po sobě vylepšil halový světový rekord. „Na začátku jsem se s ním domluvil, že když ho překoná, dá mi svůj dres. Tak ho mám,“ pochvaloval si cenný suvenýr.

Šebrle start zrušil

U televize si musel závod protpřít Roman Šebrle, jenž po zranění z rozcvičení při mistrovství republiky účast vzdal. Se svým výkonem z domácího vícebojařského šampionátu by přitom měl v Turecku stříbro. „Provokativně jsem mu psal, že by tu měl možná medaili. Hned odepsal, že by ji měl určitě. To by snad musel zlomit tyč, aby ji nezískal,“ tvrdí Kupka.

Zklamany z Turecka odlétal Jaroslav Bába. Výškařský halový vicemistr Evropy v kvalifikaci skočil jen 222 centimetrů a skončil daleko od postupu. „Technika byla špatná,“ hlesl Bába, jenž v úvodu sezony překonal i 231 cm, tedy výšku, za níž byl v Istanbulu bronz.

Statečně se bez Pavla Masláka, který se chystal na individuální finále, bila mužská štafeta na 4x400 metrů, jejímž členem byl i další Kupkův svěřenec Petr Lichý, ale čas 3:09,46 ve výrazně kvalitnějším z obou rozběhů na postup nestačil.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková a Jan Kucharčík

- 1/ Finalistům přišli pogratulovat Jaroslav Přiščák, Tomáš Dvořák, Michael Hrbata a Kateřina Janků
- 2/ Jakub Holuša
- 3/ Pavel Maslák
- 4/ Adam Sebastian Helcelet

BAUEROVY zlomové momenty

I po odchodu od trenéra Miroslava Petráska a odklonu od systému české reprezentace se běžec na lyžích Lukáš Bauer udržel ve světové špičce. Svědčí o tom dvě účasti na stupních vítězů v závodech Světového poháru a solidní šesté místo na Tour de Ski. Bauer zůstal českým lídrem, sezonu však ukončil předčasně kvůli únavové zlomenině patní kosti.

Byla to sezona, která se pro Lukáše Bauera lámala v několika klíčových okamžicích. A to dostova.

Moment první: Přejezd z Cortiny do Toblachu na Tour de Ski.

V seriálu po vzoru cyklistické Tour de France tentokrát Bauer od začátku doháněl ztrátu. Jenže přesně ve chvíli, kdy stíhací skupina během populární dálkové etapy mezi dvěma horskými městečky nabírala tempo, Bauer se zapletl do osudné nehody. Kvůli neukázněnému ruskému servismanovi musel sjet z trasy, na kraji lesní propasti upadl a zlomil hůlku. Ztratil kontakt se skupinou a manko už nedohnal.

„Byl jsem rád, že jsem se nezřítíl do rokle. Ztratil jsem rovnováhu, opřel jsem se o hůl, ta praskla,“ litoval Bauer.

Moment druhý: Výjezd na Alpe Cermis

Pád při stoupání z Cortiny měl hlavní podíl na tom, že Bauer před závěrečným výšlapem na Alpe Cermis ztrácel víc než minutu a půl na vysněnou třetí příčku. Místo útoku ale před sebe brzy pustil Rusa Alexandra Legkova.

„Chvilí jsem za ním jel, ale pak jsem se v jednu chvíli totálně zlomil. To nebyla vůbec jízda, to byla chůze do toho krpálu,“ oddechl si Bauer, pro

kterého šesté místo znamenalo druhý nejhorší výsledek v historii jeho účasti na Tour de Ski.

Moment třetí: Zlomenina patní kosti

Tour de Ski byla v sezoně bez mistrovství světa Bauerovým vrcholem, reprezentant Dukly ovšem zářil na dalších závodech. Na začátku zimy se sice opět potýkal s nemocnými průduškami, v prosinci se ale ve švýcarském Davosu představil v plné síle na bruslařské třicítce, kdy doběhl druhý. Po Tour de Ski si pak spravil náladu ve svém nejoblíbenějším závodě na okruhu Světového poháru. Na klasické patnáctce v estonském Otepää byl druhý, jen za suverénním Švýcarem Dariem Colognou.

Poté Bauer odjel na soustředění do italského Passo Lavaze, kde měl nabrat formu pro domácí závody v Novém Městě na Moravě. Přípravu na český vrchol sezony mu ale zkomplikovaly bolesti v patě. S handicapem skončil Bauer na Vysočině osmnáctý na klasické třicítce s hromadným startem. V následujících týdnech pak absolvoval řadu vyšetření, jejichž výsledek nakonec odhalil příčinu potíží: zlomeninu patní kosti.

„Na předchozích vyšetřeních nebyla zlomenina vidět. Říkáte si: Za tři dny to bude v pořádku, pak za pět dní. Ale v pořádku to pořád není, a to vás ubíjí,“ říkal Bauer.

Nejlepší český běžkař dostal na nohu modrou sádku, s kterou měl podle prvních prognóz vydržet minimálně měsíc. V dalším výhledu byla aspoň měsíční rehabilitace. Sám Bauer počítal, že by se možná už v květnu mohl zapojit do tréninku.

„Ale i kdybych potřeboval obětovat květen, jsem rozhodnutý to udělat, pokud bude potřeba. V mém věku to na přípravu na další sezonu nebude mít sebemenší vliv,“ plánoval Bauer.

Trojnásobný olympijský medailista má za sebou první sezonu po odchodu od reprezentačního trenéra Miroslava Petráska, s kterým předtím spolupracoval patnáct let. Pod dohledem německého kouče Janka Neubera se udržel ve špičce, přestože ho už od léta znovu brzdily zdravotní potíže. Pro další sezonu s vrcholem na mistrovství ve Val di Fiemme Bauer uvažoval o úpravách svého režimu.

„Pokud uvidím, že by to nemusela být špatná cesta, je možné se víc cíti zapojit do českého mančafu. Nebo to může být i úplně obráceně,“ tvrdil Bauer.

Reprezentační trenér Miroslav Petrásek postavil svoji tréninkovou skupinu na olympijském medailistovi ze štafety Martinu Jakšovi, který se mu odvděčil především devátým místem na Tour de Ski. Jakš tak stejně jako loni skončil v náročném seriálu v první desítce.

„Super,“ hodnotil Jakš. „Tour pro mě nebyla dobře rozjetá. A pak se naštěstí nestalo to,

že bych v nějakém závodě propadl. Pořád jsem držel stabilní výsledky kousek za desítkou a nakonec jsem do té desítky proniknul.“

Jakš v sezoně pravidelně bodoval, dalším výraznějším výsledkem bylo jedenácté místo na bruslařské třicítce v Davosu. Jeho přípravu na Zlatou lyži v Novém Městě na Moravě ovlivnily dvě virózy. I proto Jakš před domácím publikem skončil až na konci třetí desítky. Výhledově Martin Jakš stále zůstává lídrem českého běžkařského týmu do budoucna.

České družstvo se muselo vyrovnat s odchodem Martina Koukala, který z reprezentace odešel a v letošní sezoně se soustředil na závody FIS Marathon Cupu. Navzdory původní dohodě nakonec nestartoval na mistrovství republiky a závodech Světového poháru v Novém Městě na Moravě. Trenéra Petráska to nepotěšilo, ale potvrdil, že v létě bude s Koukalem jednat o podmínkách jeho případného návratu do týmu.

Problémem zůstává úzká mládežnická základna na vyšší úrovni. Štafeta v Novém Městě na Moravě bez Bauera a Koukala vyložené nepropadla, ale s nováčky Ondřejem Horynou a Jiřím Horčíčkou na elitu nestačila.

„Celou dobu se ke skupině snažíme zapojovat mladíky. Trénují s námi, ale zatím se kromě Martina Jakše nikdo úplně výrazný neobjevil,“ hodnotí Petrásek. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

1

2

1/ Lukáš Bauer
2/ Jiří Magál

Chmury prozářil Slavíkův bronz

Složitou sezonu má za sebou reprezentační tým v severské kombinaci. Zimu, v které nikdo ze závodníků dlouhodobě nevystoupil z průměru, osvěžil životní výsledek Tomáše Slavíka. Ten ve svém oblíbeném areálu v německém Klingenthalu skončil v polovině února třetí.

Již druhou zimu v řadě vzal Tomáš Slavík zodpovědnost lídra českého týmu v severské kombinaci. Vloni se na světovém šampionátu na Holmenkollenu blýskl jedenáctým místem v závodě se skoky na středním můstku a dokonce sedmým v soutěži obsahující velký můstek. Letos zazářil v závodě Světového poháru v Klingenthalu, kde dojel třetí, poprvé v kariéře se tak dostal na stupně vítězů. „Je to pro mě samozřejmě obrovský úspěch,“ hodnotil Slavík. „Měl jsem obrovskou radost. Když jsem jel domů, začal jsem si recapituluovat, že je to cíl, kterého jsem chtěl ve sportu dosáhnout. Zase se můžu posunout o kousek výš a dát si za cíl první místo. Ale už tohle je super výsledek, jsem za něj rád.“

Slavíkovi vyšla taktika soustředit se na skok v provizorním kole, v kterém se vyšvihl na druhé místo za Nora Haavarda Klemetsena. Díky tomu, že se nedělní závod nemohl odskákat

kvůli nepříznivému počasí, Slavíkovi spadla do klína před běžeckou částí výhodná pozice.

„Šťastí se ke mně přiklonilo a z pozice, kterou jsem měl z provizoráku, jsem udělal parádní výsledek,“ pochvaloval si Slavík. „Závody v Klingenthalu byly pro mě od začátku sezony vrcholem. Na Kontinentálním poháru jsem tu byl dvakrát druhý. Je to moje nejoblíbenější místo. Na velkém můstku skáču pravidelně dobře, sedí mi. Věděl jsem, že se můžu vměstnat do desítky a vyšlo to ještě líp.“

Slavíkův životní výsledek je ale pro český tým jedním z mála kladů. Dalším vrcholem byl závod v kazašském Almaty, kde se Miroslav Dvořák dostal na třinácté místo a Tomáš Slavík i Pavel Churavý se vešli do nejlepší dvacítky. Dvořák zopakoval třináctou příčku také v prvním ze dvou domácích závodů v Liberci. V něm se naopak nedařilo Slavíkovi, který ze skokanské části nepostoupil do běžecké.

Většinu zimy sdružení strávili v průměru, před závěrečným víkendem Světového poháru na Holmenkollenu byl Slavík jako nejlepší z nich v průběžném pořadí na 31. místě.

„Tentokrát se nám nepovedl rozjezd. Měli jsme špatnou přípravu na zimu,“ hodnotil reprezentační trenér Luděk Šablatura. „Klimatické podmínky byly všude nevyhovující. Měli jsme naplánované Norsko, na poslední chvíli jsme odjeli do Finska. Do prvních závodů jsme neměli dostatek skoků a neměli jsme vyzkoušený materiál.“

Útěchou po výsledkově nepřilíš vydařené zimě může být fakt, že tým se sezoně bez vrcholového závodu soustředil také na nárůst tréninkového objemu, který by se měl projevit v dalších letech.

„Vzhledem k mistrovství světa a olympijským hrám v následujících sezonách jsme trošičku změnili přípravu. Tušili jsme, že by to nemuselo být dobré. Chtěli jsme, aby únorová forma stoupala, a to se podařilo,“ řekl Šablatura. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

1/ Aleš Vodseďálek
2 a 4/ Pavel Churavý
3 a 5/ Tomáš Slavík

Čeští skokané na lyžích mají opět špičkové družstvo a hned dva jeho členové se dokázali prosadit na stupně vítězů Světového poháru – vedle české jedničky Romana Koudelky se to povedlo i členovi liberecké Dukly Lukáši Hlavovi. Co nastartovalo český návrat mezi elitu? Také originální metody reprezentačního trenéra Davida Jiroutka.

Skokany nastartoval i golf

skoky na lyžích

V létě svým svěřencům například naordinoval golf. „Nejdříve na nás koukali trochu divně, ale kluci při golfu pracují na koncentraci a soustředění. Úder se musí provést uvolněně, to je podobné jako u skoků. Navíc se stmelí parta, protože ho hrajeme všichni, je to skvělá příprava,“ vysvětluje Jiroutek s tím, že podobnou přípravu volí i v Rakousku a Norsku.

Hlava zářil v Lahti

Efekt skokanského obrození byl nejvíce patrný právě na Hlavovi. Vždyť sedmadvacitiletý rodák z Turnova má z této zimy několikanásobně víc bodů, než jich nasbíral ve všech předchozích sezonách Světového poháru dohromady!

A sladký vrchol přišel první březnový víkend ve finském Lahti. Na středním můstku, kam byly závody přesunuty kvůli povětrnostním podmínkám, se probil poprvé v kariéře na stupně vítězů! „Na středním můstku se mi s mojí technikou

skáče líp,“ přiznával poté, co ho pokořili jen Japonci Daiki Ito a Nor Anders Bardal.

Oklepal se po pádu

Hlava si přitom během sezony prožil i hodně nepříjemný okamžik. Výborné rozjeté Turné čtyř můstků na přelomu roku, kdy po třech závodech uzavíral první desítku, pokazil nepříjemný pád při posledním díle seriálu v Bischofshofenu.

Hlava neustál dopad a podrobnější vyšetření ukázala zlomený nos a prasklou lícní kost. „Snažil jsem se skok do poslední chvíle co nejvíce natáhnout, pak mi cvakly lyže a už to šlo strašně rychle,“ popisoval osudný moment. „Viděl jsem krev v obličejí, nejdřív jsem si myslěl, že je z nosu, a snažil se ho zacpat. Ale pak jsem zjistil, že ta rána je výš, tak se mi doktoři snažili zastavit krvácení,“ hlásil Hlava po nejtěžším pádu své kariéry.

„Podle mě za ten pád mohl katastrofálně upravený dopad můstku. Starali se jen o nájezd a Lukášovi se zvedla levá lyže o sněhovou bouli, která tam vůbec neměla být,“ tvrdil trenér Jiroutek. O Hlavu se po převozu do Česka starali lékaři v motolské nemocnici. „Obličej nevypadal vizuálně nejlépe, ale nejvíc bolely naražené ruce, ramena a krk,“ popisoval skokan. Už dva týdny po svém karambolu se v polském Zakopaném ale vrátil – výborným 12. místem, na mistrovství světa v letech skončil šestnáctý.

Janda si vylepšil rekord

Jakub Janda si na šampionátu v norském Vikersundu vylepšil osobní maximum na 218 metrů a skončil 21., lépe mu sedlo Turné čtyř můstků. Vítěz slavného seriálu ze sezony 2005/2006 byl tentokrát dvanáctý, o místo před Hlavou.

Oba dva spolu s Koudelkou a Janem Maturoou skončili ve Vikersundu šestí v družstvech, ještě o příčku výše bylo české družstvo při SP v letech v Oberstdorfu, kde místo Maturoy doplňoval kvarteto český rekordman Antonín Hájek. |

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

1 a 4/ Lukáš Hlava
2/ Borek Sedlák
3/ Jan Matura
5/ Jakub Janda

Sáňkařský mistr

Halíř

Nejúspěšnějším sportovcem Dukly se v letošní zimní sezoně bezesporu stal veterán jízdy na saních František Halíř. Hlavní vrcholy sezony mistrovství světa veteránů a závěrečný závod Světového poháru absolvovali sáňkaři v Oberhofu. Halíř z Dukly Liberec si vyjel ve své kategorii nad 60 let titul mistra světa a spolu s Richardem Nietchem vyhráli dvojsedadlové saně. V posledním závodě Světového poháru opět dominoval a stal se i jeho celkovým vítězem.

a byl opět vyrovnaným soupeřem naší současné sáňkařské elity. Pak ho to znovu chytilo a začal jezdit po soutěžích. „Trénuji práci na zahradě a baráku, tedy běžnou fyzickou námahou, 2x až 3x týdně v posilovně dělám napodobovací cvičení, nácviky startu na kolejnicovém trenážeru a venku od května do září techniku jízdy na kolečkových saních,“ vyjmenovává zaměstnanec Armádního sportovního centra DUKLA v Liberci František Halíř.

Závodů mistrů se v ledovém korytu v Oberhofu jely v únoru za velkého mrazu, kolem -22 stupňů, ale i tak se čeští veteráni nevzdali tři tréninkových jízd, které jim rozhodně pomohly. „Za sezonu sjedeme maximálně 35 jízd, jejich nedostatek doháníme bez ledu jízdou na kolečkových saních,“ sečetl velice rychle Halíř. „Němečtí veteráni jich dají za zimu 150. Pro nás je

každá jízda důležitá, tady jsme při nich dosáhli výborných časů.“

Hlavní závod šampionátu se pak jel na dvě finálové jízdy, v nichž Češi nezklamali. „V takovém mrazu jsem ještě nikdy v životě nejel. Dráha byla přemrzlá a rychlá. Osobně se mi jelo dobře, navíc jsem si vytvořil nový rekord dráhy, saně totiž jely perfektně,“ hodnotil výsledek nadmíru spokojený mistr světa Halíř, který v kategorii nad 60 let porazil i dva bývalé olympijské vítěze. Ve „dvojkách“ Halíř s Nietchem porazili všechny a pobrali zlato.

V Oberhofu po světovém šampionátu se jel také čtvrtý, závěrečný díl Světového poháru, který určil celkové pořadí. František Halíř předvedl svůj sáňkařský um a dobrou formu, zajel nejrychleji a stal se i celkovým vítězem Světového poháru ve své kategorii. Ve dvojkách pak s Richardem Nietchem jeli závod bez rozdílu kategorií a byli třetí, celkově pak druhí.

Od roku 2006, kdy František Halíř znovu usedl na saně, se tak stal 2x mistrem světa veteránů, 4x mistrem světa veteránů na dvojsedadlových saních, 2x celkovým vítězem Světového poháru veteránů a několikanásobným mistrem republiky (tady závodí mezi seniory a olympioniky). V roce 2010 byl vyhlášen Hvězdou libereckého Deníku a za rok 2011 Nejlepším veteránem Liberecka.

Mistr Halíř je ale i dobrým rádcem našich reprezentantů. S bratry Brožovými absolvoval v roli trenéra závod Světového poháru v lotyšské Siguldě.

Mírný pokrok v mezích možného

Poslední únorový víkend roku 2012 udělal, téměř současně, tečku za závodní sezonou v ledových toboganech. Tou dobou totiž v rozmezí pouhých několika hodin absolvovali poslední závody sezony sáňkaři, na mistrovství Evropy v Paramonovu nedaleko Moskvy (Rusko), i bobisté, na mistrovství světa v Lake Placid (USA), dějišti ZOH z let 1932 a 1980.

Boby

Druhá sezona aktuálního olympijského cyklu představovala další krůček českých bobistů směrem k ZOH v roce 2014 v Soči. U ASC DUKLA jsou v současnosti zařazeni dva členové reprezentačního družstva, Jan Stokláška a Dominik Suchý. Také letos využilo reprezentační družstvo osvědčený model, kdy nejnákladnější závody Světového poháru nahradí ekonomicky přijatelnějšími Evropskými poháry a vše završí absolvováním mistrovství světa. Celkově tak naši bobisté nastoupili v soutěžích dvojbobů a čtyřbobů k jednadvaceti závodům. Toto číslo se však netýkalo každého ze zbytku. Dominik Suchý odložil soutěžní kombinézu do šatníku již před Vánoce, když mu lékaři diagnostikovali kýlu, a on se musel připravovat na plánovaný zárok.

Tradičně prvním vrcholem sezony bylo mistrovství Evropy, které se konalo 7.–8. ledna v rámci mítinku Světového poháru v německém Altenbergu. Že by tato dráha měla našim borcům sedět, prokázaly dvojka i čtyřka již o měsíc dříve v rámci Evropského poháru. V lednových závodech potom naše posádky dosáhly 12. místem (dvojbob), resp. 11. místem (čtyřbob) nejlepšího umístění v rámci letošního SP. Druhým vrcholem potom bylo ve dnech 13.–26. února mistrovství světa. V porovnání s předchozím rokem se bobistům letos podařilo vyladit formu i materiál na nejdůležitější závod roku mnohem lépe. Tedy v rámci možností. Zejména posun o čtyři příčky na 13. místo mezi čtyřboby je příslibem útoku na první desítku, která je naším hlavním cílem pro další roky.

Saně

Reprezentační družstvo sáňkařů v kategorii seniorů je již několik let složeno výhradně ze sportovců ASC DUKLA. Konkrétně se jedná o bratry Lukáše a Antonína Brože, kteří společně tvoří první posádku dvousedadlových saní. Ve dvojkách je doplňují junioři ASO různé, Jaromír Kudera s Matějem Kvíčalou, a v kategorii jednosedadlových saní se o reprezentaci starají jiní dva bratři, a to Ondřej a Jakub Hymanové, kteří u ASC DUKLA hostují a celoroční přípravu absolvují při zaměstnání.

Sezonu zahájili sáňkaři závody Světového poháru, který však zejména z ekonomických důvodů nemohli absolvovat kompletní. V jednotlivých závodech se nejvíce dařilo bratrům Brožovým (2x 10., 3x 11.) a Ondřeji Hymanovi

1/ Jan Stokláška
2/ Bratři Brožovi

(1x 16., 1x 18.), kteří se až na jedinou výjimku dokázali pravidelně kvalifikovat do hlavního závodu a tam atakovat nejlepší osobní umístění. V konečném pořadí celkového hodnocení seriálu byly dvojice Brož-Brož na 13. a Kudera-Kvíčala na 25. místě. Ondřej a Jakub Hymanové byli klasifikováni na 26., resp. 46. příčce.

Prvním vrcholem sezony bylo mistrovství světa v Altenbergu (SRN) ve dnech 10.–12. února a je třeba si přiznat, že jsme asi všichni očekávali lepší výsledky než 15. místo ve dvojkách (Brož-Brož) a 23. místo v jedničkách (O. Hyman). K těmto očekáváním nás opravňovalo vědomí znalosti dráhy i jednotlivé výsledky z předchozích závodů Světového poháru. Dvojice Kudera-Kvíčala svým až 8. místem (23. celkově) opět nevyužila možnost výrazněji bodovat ve vložené kategorii závodníků do 23 let. A Jakub Hyman opět jednou nedokázal překročit svůj stín a obsadil v konečném pořadí 30. místo.

Druhý vrchol sezony potom přišel na její samotný závěr, posledním závodem Světového poháru na nové dráze v Paramonovu, který byl současně mistrovstvím Evropy. Na kontinentální šampionát nominovala ČMSA Ondřej Hymana a bratry Brože. Závod absolvovala kompletní světová špička, což jenom podtrhuje význam velmi pěkných umístění našich závodníků, kteří v kategorii dvojic skončili desátí a v kategorii jednotlivců na 16. příčce. V redukováném pořadí ME potom poskočili ještě výše, na 8., resp. 15. místo.

Na základě výsledků Světového poháru a zejména mistrovství Evropy lze říci, že se jednalo o jejich doposud nejlepší sezonu.

Text: Jan Kinkor
Foto: Ivana Roháčková

SUDOVÁ

se vrátila na stupně

Už zase řadí jako před zraněním! Nikola Sudová se dva roky po těžkém úrazu kolena, kdy si zpřetrhala křížový vaz, opět usadila mezi boulařskou špičkou. Pravidelně ve Světovém poháru končila mezi elitní desítkou a opět si mohla užívat pozornosti na stupních vítězů.

Přes léto pracovala na kondici i s trenérkou úspěšné atletické skupiny přezdívané Rychlý holky Martinou Blažkovou. „Oživilo to přípravu a několikrát jsem si hrábla na dno,“ popisovala přípravu po boku čtvrtkačky Denisy Rosolové či překážkačky Zuzany Hejnové.

Květina od trenéra

Stále ještě se zpevňující ortézu na koleně na umístění mezi nejlepší trojkou dlouho nečekala. Hned při startu Světového poháru ve finské Ruce, kde před sedmi lety vybojovala světové stříbro, se blýskla třetím místem. „Skvělý vstup, i když to ještě nebylo bez chyb. Práce nás čeká dost,“ stále viděla ve svých jízdách rezervy. Kouč Radek Herot jí za úspěch odměnil květinou.

Druhý pobyt na stupních vítězů si užila na lednovém závodu v Lake Placid, což bylo pro Sudovou jubilejní dvacáté umístění na medailových pozicích ve Světovém poháru. „Je to super, ale jen sedm setin bodu mi chybělo na druhé místo, také to mohlo vyjít,“ potvrdila Sudová v dějišti ZOH 1980 svůj maximalistický přístup.

Druhé místo se dočkala ve švédském Aare, kde v duálním závodě nestačila jen na Hannah Kearneyovou. „Na výhru i ve finále to nebylo, ale neměla to se mnou jednoduché,“ mohla se pochválet Sudová a do posledního závodu, který se jel po uzávěrce tohoto čísla, bojovala o celkové třetí místo v SP.

Boulařky v sezoně vyzkoušely novinku v podobě superfinále pro čtyři nejlepší, čímž tak obtížnost závodů stoupla o jednu jízdu. „Je to náročné na psychiku i fyziku, ale koleno mě naštěstí nezlobí, jen občas v záklonech dostane zabrat,“ popisovala čerstvě třicetiletá lyžařka, již na soustředění a závody doprovázela i fyzioterapeutka Zuzana Bíbarová. Na závodech v Deer Valley s ní byl také Vladislav Hospodář, který Sudové před dvěma lety právě po zranění z tohoto amerického střediska koleno operoval.

Berušky v Číně

Zkušenou lyžařku už nemohly rozhodit ani zážitky z cest po dějištích Světového poháru, kterým dominovalo čínské středisko Pej-ta Lake. „Zase byly na pokojích stejné berušky jako vloni a jídlo hrozná,“ popisovala. „Připadali jsme si jako cvičené opičky. Ale je to velký trh a lyžaři se tady asi chtějí uchytit,“ krčila rameny.

Nejčastějším umístěním Sudové během sezony byla devátá příčka, na které skončila v pěti z úvodních šesti závodů roku 2012. Dařilo se jí porážet všechny soupeřky s výjimkou americké suverénky Hannah Kearneyové, která dokázala vyhrát rekordních šestnáct závodů SP v řadě, čímž překonala sérii legendárního švédského sjezdaře Ingemara Stenmarka.

Na výbornou minulou sezonu nemohla navázat další akrobatická lyžařka liberecké Dukly Nikol Kučerová. Dvaadvacetiletá skikrosářka se po patnáctém místě v Les Contamines rozhodla podrobit lékařskému zákroku. „Měla od těch dopadů několik let naražené holeně. Ale jak se dá do pořádku, bude zase jezdit ve špičce,“ je přesvědčený její reprezentační parták Tomáš Kraus. |

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

KRÝZL

zastoupil

BANKA

Smutnou zimu prožil Ondřej Bank, loňský Král bílé stopy. Navzdory tajemné a nebezpečné nemoci, kterou si přivezl z pobytu v Thajsku a na Bali, se na začátku zimy zapojil do boje. Už začátkem ledna ale sezonu přerušil, protože nechtěl riskovat ztrátu bodů a pozice ve startovní listině Světového poháru.

„Je lepší to ukončit teď. Za chvíli začínají sjezdy a pustit do toho Ondru bez pořádné fyzické kondice by bylo strašně riziko. I při těch posledních závodech jsem byl trochu nervózní, aby kvůli únavě neudělal na trati nějakou chybu a nezranil se,“ vysvětloval začátkem roku Bankův trenér a bratr Tomáš Bank.

Ondřej Bank naskočil do sezony v Beaver Creek, ale za měsíc bylo jasné, že nemá cenu dále ztrácet pozice. Oslabené tělo ještě nebylo na plnohodnotný návrat připraveno. „Kdybych jenom vyhrával, lítaly by kolem mě hezký ženský, měl bych spoustu prachů a byla by to strašná nuda. Takhle aspoň člověk vidí, a není to klišé, že jakýkoli sport nic neznamená,“ hodnotil Ondřej Bank s nadhledem. „Pro mě bylo obrovské vítězství, že jsem si letos zázavodil. Když by mi někdo v září řekl, že budu letos závodit ve Světovém poháru, nevěřil bych mu. Nemohl jsem si zajít ani na kafe. Závíděl jsem lidem, co jezdí autem a žijí normální život. Ušel jsem sto metrů, hned mě začaly bolet nohy a říkám, asi musíme jít zpátky.“

Bank se rozhodl volný čas věnovat přípravě na novou sezonu, v které nová pravidla mezinárodní federace FIS změnila parametry lyží na obří slalom. „Mohla by to pro nás být velká výhoda. Budeme trénovat kus od továrny a ladit lyže doslova ze dne na den,“ plánoval Ondřej Bank.

České sjezdové lyžování ale nezůstalo ve světové špičce bez svého zástupce. Svou nejlepší

sezonu totiž prožil Kryštof Krýzl, který do začátku března bodoval sedmkrát ve slalomech Světového poháru, jednou v obřím slalomu a jednou v superkombinaci. Nejlepší závodník víkend paradoxně Krýzl předvedl ve švýcarském Adelbodenu, kde se Bank s letošní sezonou loučil. V obřím slalomu skončil jedenadvacátý, ve slalomu se dokonce dostal na dvanácté místo. V prvním kole ho vyhecovovala brzká chyba k bojovnému výkonu a ve druhém kole předvedl čtvrtou nejrychlejší jízdu ze všech. „Využil jsem nerozbité trati a napálil jsem to,“ popisoval Krýzl. „Jízda se mi vydařila, neudělal jsem žádnou větší chybu. Je to můj životní výsledek ve Světovém poháru. Je to úžasný, naprostá bomba!“

Těžké časy lyžařského krále minulého roku poznamenaly českou sjezdařskou sezonu. Ondřeje Banka po skvělé loňské zimě zastavily následky zákeřného viru, který si přivezl z letní exotické dovolené, a musel předčasně ukončit sezonu. Pozici lídra týmu převzal Kryštof Krýzl, který ve své nejlepší sezoně pravidelně bodoval.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: archiv Dukly Liberec

Špičkový slalomový výsledek si připsal i Filip Trejbal, jenž dojel šestnáctý v prosincovém závodě v italské Alta Badii. „Všechno mi sedlo, obě kola byla postavená docela náročně. Byly to poměrně zavřené slalomy, což mi vyhovuje,“ řekl Trejbal. „Do dvacátého místa je to vždycky super umístění. Chtěl bych samozřejmě ještě výše, ale konkurence je velká. Člověk udělá jednu chybu a nedostane se do druhého kola.“ |

Na prknech bolest i radost

V civilu křehké dívky dokáží v bitvách na snowboardu pořádně zatnout zuby. Sezonou Evy Samkové a Šárky Pančochové se prolínala i zranění, česká snowboardcrossová jednička dokonce o téměř celou zimu na svazích po pádu a následné operaci přišla.

1/ Šárka Pančochová s trenéry
2/ Eva Samková

Účastníci olympiády ve Vancouveru Pančochovou potkal karambol při tréninku slopestyle v americkém Breckenridge v rámci prestižní Dew Tour. „Nepříjemně jsem spadla na zábradlí a narazila si rameno,“ vyprávěla. Jenže jedenadvacetiletá rodačka z Uherského Brodu se rychle oklepala a skončila v elitní konkurenci třetí. Bronzovou příčku pak udržela v celém hodnocení série dotované 1,5 milióny dolarů.

Vyjela si X-Games

Představila se i na dalších nejvýznamnějších freestyle snowboardových akcích. Na X-Games prolomila smůlu, kdy ji v Aspen v minulosti dvakrát zastavila zranění, a dojela devátá. „Brala jsem to jako závodní vrchol, už jen pozvánka X-Games je obrovský úspěch a já ji dostala právě díky tomu závodu v Breckenridge,“ popisovala. V Oslu na premiérové mistrovství světa ve snowboardingu seriálu Ticket To Ride jí postup do finále o místo unkl.

2

Po celou sezonu kombinovala své dvě hlavní disciplíny – slopestyle a U-rampu. „Snažím se trénovat oboje nastejno, ale lepší jsem ve slopestyle. V rampě toho nemám tolik naježděno a navíc je docela těžké najít dobrou rampu,“ přiznává, že víc času stráví tréninkem disciplíny, která si odbude olympijskou premiéru v Soči. „Také je znát, že ostatní týmy do toho teď jdou víc,“ postřehla Pančochová. I v U-rampě se ale blýskla listopadovým čtvrtým místem na Světovém poháru ve švýcarském Saas-Fee.

Eva Samková před startem sezony stihla ukázat svůj hudební talent na vyhlášených nejlepších armádních sportovců se saxofonem, na svazích toho bohužel moc předvést nestihla. V americkém Telluride si při tréninku přetrhla kolenní vazy a v lednu podstoupila v Berouně operaci. „Bolelo to trochu víc, než jsem čekala, napoprvé jsem při chůzi omdlela, ale dobře to dopadlo,“ vyprávěla s úlevou dvojnásobná juniorská mistryně světa. „A modelka už ze mě asi nebude,“ dodávala s úsměvem při pohledu na jizvu na levém koleně.

Rehabilitace a učení

Samková tak přišla i o X-Games, vynucenou pauzu věnuje vedle rehabilitace i přípravě na jarní maturitu. Koncem února už odložila

berle, v červenci ji čeká pobyt na vyhlášené klíně Red Bullu v Rakousku, jejíž služby v minulosti využívala i Šárka Pančochová.

Ještě hůře než obě mladé reprezentantky dopadl snowboardcrossař David Bakeš. V kanadském Stonehamu měl v únoru těžký karambol. „Pád v první rozjížděce znamenal bezvědomí, pneumotorax, nalomený hrudní obratel, dislokované rameno a pár dalších pohmožděnin,“ vyjmenoval na své fanouškovské stránce na Facebooku následky. Vrcholem jeho sezony tak zůstalo třetí místo v Evropském poháru z francouzského Puy-Saint-Vincent.

Ester Ledecká se stále daří kombinovat lyžování a snowboarding, pravidelně bodovala v Evropském poháru a začátkem března dokonce jeho závod v paralelním obřím slalomu v rakouském Bad Gasteinu vyhrála! „V takové konkurenci je to výborný výsledek. Ve finále jsem porazila Švýcarku Müllerovou, která už byla i pátá ve Světovém poháru,“ radovala se šestnáctiletá Ledecká, která se letos na sezónu připravovala se Švýcary. „Je nás v týmu devět, super parta, strašně mi to pomáhá,“ libovala si.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková a Jožin Toufar

V Itálii se lépe koncentruji

Osmdvacetiletý rodák z Českých Budějovic změnil klima na popud česko-italského týmu Effenbert Liberty Racing. Důvodem je zlepšit loňské celkové čtrnácté místo, což se projevilo již při prvním startu v šampionátu na australském okruhu Phillip Island. Jediný český jezdec v tomto seriálu tam koncem února dojel s motocyklem Ducati v první jízdě na pátém a ve druhé na jedenáctém místě.

Co konkrétně vám přináší přesun do Itálie?

Přesídili jsme kvůli tomu, abych se mohl maximálně koncentrovat na přípravu a na závody. Tým jako takový sice sídlí v Monze, ale jeho vedení a většina členů pobývá v nedalekém Bergamu. Od majitele stále bydlíme zhruba kilometr.

Jaký máte režim v období mezi závody?

Týmové zázemí mi nabízí častější kontakt s motorkou, možnost testů bez dlouhého dojíždění a nejrůznější možnosti pro každodenní trénink včetně posilovny nebo ježdění na motokrosové motorce.

Dá se předpokládat, že změna bydliště pro vás nepředstavovala zásadní problém...

Ne, to určitě ne. Jednak jsem zvyklý na cestování a pak to je docela příjemná změna. V únoru tady přece jen nebyla taková zima jako v Čechách.

Stačili jste si v Itálii už zvyknout?

Zase tak moc času jsme v Ciseranu nestrávil. Krátce po přestěhování jsem odjel na testy do Austrálie, kde se pak jel i první závod. V bytě nám nic nechybí, je to takové akorát. Hlavně oceňuji, že je tam klid. Nemáme to daleko

do hor ani k moři. V Itálii se mi vždycky líbilo, vyhovuje mi jejich kuchyně, takže jsme docela spokojeni.

Jak se prociťujete v italštině, bude se vám to hodit i pro komunikaci s týmem?

Nic jiného než dorozumívat se italsky mi nezbyvá, protože v Itálii moc lidí angličtinu neovládá. V týmu se ale mluví hlavně anglicky.

S jakým strojem jste vstoupil do sezony?

Mám stejný motocykl Ducati jako loni, žádný novější typ ani neexistuje. Motorka je ale nyní seskládaná z nových dílů, motory se mění průběžně a oproti loňsku máme jiné přední vidlice a brzdy, což je jediné vylepšení.

Změnil se proti loňské sezoně nějak design vašeho stroje, kombinézy a přilby?

Motorka se změnila jen lehce, stále je v barvě piva, neboť pivovar Effenbert je hlavním partnerem týmu. Kombinéza byla loni bílá, letos je ještě černá a červená.

S čím byste byl spokojený na konci roku?

To se dá dopředu těžko odhadovat. Rozhodně bych rád skončil v první desítce, k čemuž je potřeba dojet víc závodů než před rokem. Sice se mi povedly troje stupně vítězů, ale celkové čtrnácté místo bylo špatné. Ke zlepšení by mi měla pomoci právě změna, kterou jsem na začátku roku uskutečnil.

Text: Milan Novotný
Foto: Jaroslav Přiščák

Severoitalské Ciserano se stalo od konce ledna novým domovem či přechodnou základnou motocyklového závodníka Jakuba Smrže, který již šestým rokem nastupuje v prestižním mistrovství světa superbiků. Závodník, který měří síly s absolutní elitou i díky podpoře Armádního sportovního centra DUKLA, se přestěhoval i s přítelkyní do apartmánu poblíž Bergama.

Jakub Smrž

ČTYŘI MEDAILE ze vzduchové Evropy

Čtyři medaile vybojovali dukláci a duklačky v barvách české reprezentace na halovém mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchových zbraní v únoru ve finském Vierumäki. Nejúspěšnější byla z tohoto pohledu juniorka Nikola Mazurová, která si přivezla ze vzduchové pušky dvě stříbra. Ve hře byla i poslední účastnická místa pro olympijský Londýn. Bohužel na ně čeští reprezentanti nedosáhli.

Dvakrát stříbrná Mazurová

Mazurová postoupila do finále na děleném čtvrtém místě výkonem s 395 body. Zkušená závodnice se ránu za ránu probíjela k medaili. Sedm desítek a tři vcelku vysoké devítky, dohromady 102,2 body ji nakonec vynesly až ke stříbru. Dobrý výkon odvedly i její kolegyně Gabriela Vognarová a Aneta Brabcová, takže na stupně vítězů vystoupila dvakrát, také týmová medaile měla stříbrný lesk. Ke zlatu chyběl jediný bod...

Také od juniorských puškařů se čekal kvalitní výkon na hraně medaile. Bohužel jejich výsledek byl největším zklamáním. Hodně se na něm podílel až 48. místem David Hřčkulák, jehož 575 bodů je podprůměrným výsledkem. Ondřej Pajda ani Petr Nymburský také neodevzdali vše, co v nich je, takže celkový výsledek byl žalostný.

Bronzový tým

Pistolář Jindřich Dubový patří také k medailovým stálicím mezi juniory. V soutěži jednotlivců měl nevídané finále. Postoupil do něj s 571 bodem, což mu nedávalo mnoho nadějí. Jenže on nakonec dosáhl 100,6 bodu, což byl nejlepší finálový výsledek. A nebýt úvodní osmičky, mohl si dojít pro bronz, takhle z toho byla bramborová medaile. Té pravé se nakonec ale dočkal, protože k ní dotáhl tým, v němž střileli ještě David Hejna a Vít Jonák, který je také z plzeňské Dukly, avšak neměl svůj den a nástřelem 561 bodů uzavíral dvacítku. Družstvo, které dalo dohromady 1 696 bodů, se radovalo z bronzu, když k té lesklejší medaili chyběl jediný bodík.

Silvie Získalová, ač nejméně zkušená, táhla družstvo juniorských pistolářek. Její sedmá finálová příčka je příslibem. V základním závodě dosáhla solidních 378 bodů, ve finále přidala 95,2 body. Doplatila na nervozitu, pouhé dvě desítky na lepší umístění nestačily. Šárka Jonáková prožila jeden ze svých nejhorších závodů, když jejich 364 bodů stačilo jen na čtvrtou desítku. Zatímco Markéta Kryrková tým podporila, Jonáková nikoliv. Družstvo skončilo na nepopulární čtvrté příčce, čtyři body od bronzu.

Januš: 123!

Už na 123 medailí z nejvýznamnějších závodů rozmnožil svoji sbírku nestárnoucí Miroslav Januš v běžících terčích. V mixu na 20+20 ran k nim pomohl i kolegům Bedřichu Jonášovi a Josefu Niklovi za společných 574 bodů. Mezi jednotlivci byl Januš šestý nástřelem 383 bodů, o tři méně měl na terčích Jonáš a skončil o dvě příčky za lídrem týmu. Mladému Niklovi pak 375 bodů stačilo jen na třináctou příčku.

V bývalé olympijské disciplíně 30+30 ran se Čechům tentokrát nedařilo. Jonáš byl s 574 body jako nejlepší z trojice šestý. Spousta školáckých chyb, jak sám říká, odsunula Januše s 565 body na třináctou příčku a Nikl skončil ještě o dvě za ním, když nastřelil jen 559 bodů. Až páté místo v týmové soutěži pak bylo pro všechny tři velkým zklamáním.

To zažily i pistolářky Lenka Marušková, která skončila s 380 body až sedmnáctá, a dříve excelentní juniorka Michaela Musilová s 377 body dokonce sedmadvacátá. V soutěži puškařek Dukla zástupkyni neměla. Mezi puškaři byl Petr Šmol, ale jeho 54. místo za 589 bodů bylo vůbec nejhorším českým výsledkem na šampionátu. Spolu s ním propadlo i družstvo. V pistolích pak Pavel Světlík nastřelil pouhých 572 bodů, byl až 36. a propadl i s celým týmem. |

Text: Karel Felt
Foto: Pavel Bittner
a Ivana Roháčková

- 1/ Nikola Mazurová
- 2/ Jindřich Dubový
- 3/ Lenka Marušková
- 4/ Josef Nikl
- 5/ Bedřich Jonáš
a Miroslav Januš

Třiatřicet let trvalo, než padl čtvrtkařský rekord v hale Karla Koláře. Únorovým výkonem z mítinku v Gentu 46,14 sekundy ho překonal Pavel Maslák, který tak potvrdil, že z něj roste možná nejlepší sprinter české historie.

MASLÁK

překonal třiatřicetiletý čtvrtkařský rekord

Pavel Maslák, kterému bylo koncem února jedenadvacet let, vyrůstal v Havířově pod vedením svého prvního trenéra Daniela Gwózdze. Od mládežnických kategorií se jasně projevoval jeho rychlostní talent, z kterého napříč všemi sprinterskými tratěmi vytěžil šest národních rekordů.

V Havířově ale zároveň netrénoval pod plným zatížením. Jeho první kouč si uvědomoval, že růst svého závodníka nesmí předčasně uspěchat. Když na podzim 2010 začal Maslák trénovat v Praze na Dukle pod Daliborem Kupkou, byl připraven na trénink profesionálního sportovce.

„Před trenérem Gwózdzem se musím sklonit. Má obrovskou zásluhu na tom, že Pavel v Havířově posiloval s minimálními váhami,“ říká v létě 2011 Kupka. „Pavel je rychlý, vytrvalý, odrazový a pracovitý. To všechno sprinter musí mít. Jeho hlavní předností je ale hlava. Dokáže totálně využít předzávodní adrenalin, který spoustu závodníků sváže, takže na velkých soutěžích nepředvedou, na co mají. Pavel to má dané. Čím je závod větší, tím běží rychleji. To umí jen největší esa.“

Maslák o svém závodnickém umění přesvědčoval už v době, kdy se připravoval v Havířově. V roce 2009 skončil na dvoustovce pátý na mistrovství Evropy juniorů, o rok později se na juniorském šampionátu v kanadském Monctonu probojoval do finále a bral sedmé místo. Ještě významnější krok v kariéře udělal v roce 2011.

Na ostravském evropském šampionátu do 23 let se Maslák vloni postavil na start finálové dvoustovky ve svých oblíbených bílých rukávcích a v posledních metrech se kvůli úspěchu vrhnul do cíle parakotoulem. Osobním

rekordem 20,67 sekundy pak zůstal jen sedm setin za národním rekordem Jiřího Vojtíka.

V ještě lepší formě se pak Maslák představil na podzim na mistrovství světa dospělých v korejském Tegu. V rozběhu se sešel se slavným Jamajčanem Usainem Boltem, ze svého osobního rekordu stáhl další tři setiny a postoupil do semifinále.

Přes úspěchy na dvoustovce však trenér Kupka vidí dlouhodobou Maslákovu budoucnost spíš na čtvrtce, kde má mladý talent větší naději prosadit se v evropské i světové konkurenci. Prvním náznakem Maslákových možností jsou události letošní zimy, v které se na čtyřistametrové trati postupně zlepšoval až k národnímu rekordu 46,14 sekundy v Gentu.

„Neříkám, že jsem to věděl dopředu. Ale už na soustředění v Africe běžel Pavel rychle. Pořád to ale není úplně ono. Podle formy z loňského léta by měl být Pavel ještě rychlejší,“ hodnotil Kupka.

Možnost svůj výkon vylepšit měl Maslák na březnovém halovém mistrovství světa v Istanbulu. Pro léto a olympijské hry v Londýně však jeho cílem stále zůstane dvoustovka. Zdá se, že letos se o svůj venkovní rekord musí bát spíš Jiří Vojtík a výkon Karla Koláře na 400 metrů 45,77 sekundy z pražského mistrovství Evropy 1978 ještě chvíli vydrží.

„Kolářův letní rekord mě nezajímá. Nechci Pavla vydušit. Když se za tři roky ještě zlepší na dvoustovce, může pak čtvrtku běžet v úplně jiných dimenzích,“ vysvětluje Kupka. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Narozen: 21. února 1991

Výška: 176 cm

Váha: 67 kg

Sport: atletika

Disciplíny: 100, 200 a 400 m

Trenér: Dalibor Kupka

Klub: TJ Dukla Praha

Nejlepší výsledky:

2008 MSJ, rozběhy, 100 m

2009 MEJ, 5. místo, 200m

2010 MSJ, 7. místo, 200 m

2011 ME do 23 let, 3. místo,

200 m

MS, 14. místo, 200 m

2012 HMS, 5. místo, 400 m

český rekord na

400 metrů v hale

(46,14 s.)

Najlepšími armádnymi športovcami Slovenskej republiky za rok 2011 sa stali v olympijských športoch rýchlostný kanoista Peter Gelle, v neolympijských vodný motorista Marián Jung a medzi juniormi vodný slalomár Martin Halčín. Výsledky ankety Najlepší športovec Ministerstva obrany Slovenskej republiky za rok 2011 slávnostne vyhlásili 20. decembra v Banskej Bystrici.

NAJLEPŠÍMI – Gelle, Jung a Halčín

Peter Gelle má za sebou mimoriadne úspešnú sezónu. Rýchlostný kanoista Dukly Trenčín bol doteraz vždy akoby v tieni komárňanského štvorkajaka či ženského dvojkajaka s posádkou Ivana Kmeťová – Martina Kohlová. Tí totiž pravidelne vozili medaily z „veľkých“ podujatí, zatiaľ čo dnes už 27-ročný rodák z Nových Zámkov zbiera jeden titul za druhým „iba“ na domácej vode. Celkovo však má vo svojej zbierke už dvadsaťštyri zlatých medailí z M-SR.

Na medzinárodnej scéne šokoval prvýkrát až vlni, keď na majstrovstvách sveta v poľskej Poznani získal senzačné striebro na neolympijskej trati K1 na 500 m. Bola to iba druhá medaila zo svetového šampionátu pre slovenského kajakára – singlistu v ére štátnej samostatnosti. O tú prvú sa ešte v roku 1993 v Kodani zaslúžil Attila Szabó v pretekoch na 10 000 m.

V tomto roku od začiatku potvrdzoval, že na tejto trati patrí k najlepším na svete. Na májových troch kolách Svetového pohára si vypádal medailový komplet – striebro v Poznani, bronz v českých Račiciach a na záver zlato v nemeckom Duisburgu. Až potom si prvýkrát sadol do spoločnej lode so skúseným Erikom Vlčekom. Po niekoľkých spoločných tréningoch získali v polovici júna na majstrovstvách Európy v srbskej metropole Belehrad v K2 na 500 m strieborné medaily.

To ich zrejme definitívne naštartovalo k spolupráci a o dva mesiace na majstrovstvách sveta v maďarskom Szegede už na olympijskom kilometri postavili do pozornosti celý zvyšok sveta, keď všetkých súperov nechali „hrať“ len o striebro a bronz. Zaslúžili sa tak o najlepší výsledok slovenskej rýchlostnej kanoistiky v tomto roku a už od augusta sa tešia na budúročné Hry XXX. olympiády v Londýne.

„Mňa lákala myšlienka skúsiť to spolu s niekým v posádke už dlhšie, ale výkonnosť som zatiaľ na to nemal. Vlni a na začiatku tohto roka sa to zlomilo. Dosiahol som v singli cenné úspechy a zrejme to rozhodlo, že to Erik so mnou skúsil. Najťažšie obdobie som mal pred majstrovstvami sveta v Szegede. Vtedy som bol trochu v strese, ale tréner Radovan Šimočko je skvelý a dokázal ma vynikajúco upokojiť. Nie, necítim sa byť spolu s Erikom olympijskými favoritmi. Práve tento fakt by nám mohol pomôcť dosiahnuť dobrý výsledok,“ zhodnotil uplynulý rok Peter Gelle.

V šiestke najlepších slovenských armádných športovcov v olympijských športoch boli bez určenia poradia (v abecednom poradí) biatlonistka Anastasia Kuzminová, džudista Milan Rendl, vodný slalomár Alexander Slafkovský, vzpierac Richard Tkáč a atlétka Dana Veldáková.

V neolympijských športoch si anketovú palmu víťazstva odniesol Marián Jung. Vodný motorista sa stal v tomto roku majstrom sveta vo formule 500 a striebro si vybojoval na svetovom šampionáte v triede 0-700. Titul bral až po záverečných pretekoch šiestdielneho seriálu v talianskej Viverone, kde zdolal svojho najväčšieho konkurenta Mađara Attilu Havasa a v celkovej klasifikácii ho preskočil o jediný bod. Bol to už jeho druhý najvyšší kov z MS tejto kategórie v kariére, prvý získal v roku 2009. Na majstrovstvách Európy si takisto vybojoval zlato a striebro, len si spomenuté dve kategórie vymenil – zlato bral v 0-700 a striebro vo formule 500.

Elitnú šesticu v neolympijských športoch doplnili (opäť bez určenia poradia podľa abecedy) karatista Klaudio Farmadin, kulturista Štefan Havlík a Igor Kočiš, vodní zjazdári Matúš Kunhart a Petrom Šoškom a kulturistka Jana Purdjaková.

Za najlepšieho juniora vyhlásili vodného slalomára Martina Halčína. Dvadsaťročný pretekár líptovskomikuláškovej Dukly potvrdil svoj talent už v predchádzajúcich rokoch, keď sa stal majstrom sveta i Európy v najsilnejšie obsadzovanej kategórii kajakárov. Tento rok už bol jednotkou v slovenskej seniorskej reprezentácii K1. Na majstrovstvách Európy v Seu d'Urgell sa senzačne dostal až do finále a v ňom obsadil výborné ôsme miesto. Rovnaká pozícia mu patrila aj vo finálových pretekoch seriálu Svetového pohára v Prahe. Na majstrovstvách Európy pretekárov do 23 rokov siahal na medailu. Tá mu nakoniec ušla o niekoľko stotín sekundy a skončil štvrtý. Nebyť jeho kiksu v semifinále K1 na majstrovstvách sveta v Čunove, mohla byť jeho bilancia ešte úspešnejšia. V každom prípade chce v máji zabojsť o svoju účasť na olympiáde v Londýne.

Ďalšími ocenenými juniorami boli vodný slalomár Patrik Gajarský, vodný zjazdár Patrik Kraus, atlétka Katarína Strmeňová, džudista Filip Štancel a rýchlostný kanoista Šimon Žďársky.

V Banskej Bystrici ocenili aj trio najúspešnejších trénerov pôsobiacich v Dukle. Bolí nimi tréner atlétky Dany Veldákov Radoslav Dubovský, tréner džudistu Milana Randla Marek Matuszek a kormidelník rýchlostného kanoistu Petra Gelleho Radovan Šimočko.

Armádni športovci v tomto roku získali na vrcholných podujatiach celkovo 31 medailí s bilanciou 13 zlatých, 5 strieborných a 13 bronzových medailí.

Text: SITA
Foto: Ján Miškovič

Svetová kvalita na výškarskom mítingu

Svetové pretekárske esá i kvalitné výkony ponúkol 19. ročník medzinárodného halového výškarského mítingu Europa SC v Banskej Bystrici. Potešil predovšetkým výkon ruského víťaza v mužskej kategórii Ivana Uchova, ktorý zdolal latku vo výške 233 cm a zaznamenal svoj tohtoročný najlepší výkon. V ženskej súťaži zaostala za očakávaním ruská víťazka Anna Čičerovová, ktorá vyhrala výkonom 200 cm.

Najlepšie svetové výškarské mítingy v roku 2012:

1. Hochsprung mit Musik – Arnstadt (Nem.) 10 282 bodov (kvalita výkonov 9382 + kvalita účastníkov 900)
2. Europa SC High Jump – Banská Bystrica (SR) 10 135 (9375 + 760)
3. Hustopečské skákaní – Hustopeče (ČR) 9971 (9341 + 630)
4. Beskydská latka – Třinec (ČR) 9694 (9154 + 540)
5. High Jump Cup – Moskva (Rus.) 9455 (9105 + 350)

na svete. Prvenstvo z vlnajška však zrejme neobhájí, pretože v nemeckom Arnstadte pretekári dosiahli o niečo lepšie výkony. Napriek tomu si podujatie Europa SC High Jump udržalo svoju kvalitu. „Latka výkonnosti a kvality je v Banskej Bystrici vysoko nastavená a chceme ju udržiavať. Dnes nie sú možnosti ani prostriedky na jej neustále zvyšovanie. Myslíme si, že tento ročník udržal vysokú kvalitu výkonnosti. Atakoval sa výkon roka v mužskej súťaži a rovnako aj medzi ženami pokusy na latke 204 cm nevidieť každý deň. Sme veľmi radi za to, ako to dopadlo. Nemôžeme mať každý rok prekonávanie rekordov,“ hodnotil vrcholné svetové podujatie pod Urpínom generálny manažér podujatia Alfons Juck, ktorý nezabudol vyzdvihnúť 19. ročník aj z pohľadu slovenského úspechu: „Ešte nikdy sa nestalo, že bol na stupni víťazov Slováč. Senzácia sa volá Michal Kabelka. Zlepšil sa o sedem centimetrov v jednej súťaži je úctyhodné. Slovenský úspech je výnimočný a tým pádom sa tento ročník radí vysoko. Atribúty sú splnené, i keď sme zvyknutí, že sa skáče pravidelne nad 230 cm. Sú

Text: SITA
Foto: Ján Miškovič

mítingy, kde tomu tak nie je. Podujatie v Banskej Bystrici má svetový zvuk, pri jeho väčšej podpore môže ešte výkonnosť stúpať. Verím, že sa to podarí v budúcom roku na jubilejnom dvadsiatom ročníku. Potrebné je iba zabezpečiť finančnú stabilitu, prípadne ju ešte zvýšiť,“ uviedol A. Juck.

Devätnásty ročník halového výškarského mítingu Europa SC High Jump v Banskej Bystrici je podľa tradičného bodovania portálu All-Athletics.com druhý najlepší na svete zo špecializovaných výškarských. Prestihol ho iba nemecký Arnstadt, ktorý získal v hodnotení výkonov najlepších a kvality účastníkov o 147 bodov viac. Banskobystrické podujatie nazbieralo v tomto roku 10 135 bodov, čo je o 58 viac ako pred rokom, keď sa šokujúco dostalo pred nemecký míting. V kvalite výkonov bol Arnstadt lepší iba o 7 bodov, v kvalite účastníckeho poľa o 140.

Obrovskú radosť však vyvolal v hale na Štiavnických slovenský výškar Michal Kabelka. Najprv si vytvoril osobný rekord výkonom 225 cm, následne zdolal latku na 228 centimetroch, čím splnil B-limit na OH v Londýne. Napokon však dokázal skočiť aj 231 cm, čím prevýšil všetky očakávania a A-limitom sa priamo kvalifikoval na londýnsku olympiádu. „Sám tomu neverím, je to neskutočné. Urobí tri osobné rekordy v jedných pretekoch v mojom veku, v to som teda nedúfal. Prekvapil som aj sám seba,“ netajil talentovaný výškar z Dubnice, ktorý sa narodil v Lučenci. Tri roky sa pokúšal prekonať svoj osobný rekord 224 cm: „Zmenil som teraz všetko, trénera, prostredie, celú prípravu, tréningy i tretry. Teda všetko, čo sa dalo, som zmenil, dokonca aj hudbu.“

Michala Kabelku trénuje po technicko-taktickej stránke v Brne Stanislav Joukal, po fyzickej doma Roman Novotný. Výkonom 231 cm sa dostal na historické druhé miesto v národných výškarských tabuľkách za Róberta Ruffíniho, ktorý drží aktuálne slovenský halový rekord 232 cm. Kabelka sa v Banskej Bystrici pokúšal trikrát aj o 233 cm, túto métu však nepokoril. „Sústredil som sa aj na túto latku, ale už som nemal dostatok síl. Bol som absolútne vyčerpávaný. Svetoví výškari si šetrí sily a nechávajú si pokusy na vyšších výškach. Mňa ani nenašlo, že sa tam niekde dostanem. Skákal som od 210 každý pokus, ešte som dvakrát opakovával, čiže nebolo z čoho vyžmýkať ďalšie sily,“ uviedol istý účastník OH 2012 v Londýne Michal Kabelka.

Banská Bystrica sa aj tentoraz zaradí medzi tri najlepšie tohtoročné výškarské mítingy

Plavat ve vzduchu je tak krásné, říká pětadesátiletý Karel Kodejška

Doletěl si i pro titul mistra světa

Vizitka skokana na lyžích Karla Kodejšky doslova září nádherným vysvědčením. Tříkrát poznal atmosféru olympijských her, ve své sbírce má medaile z vrcholných mezinárodních soutěží, stal se mistrem světa a triumfem lze nazvat v roce 1975 i vítězství v anketě o nejlepšího československého sportovce. A protože 20. března oslavil 65. narozeniny, připojme k srdečné gratulaci k tomuto půlkulatému jubileu i malou procházku jeho sportovním životem.

Rekord a první medaile

Narodil se v rodině majitele obchodu Koloniál v Lomnici nad Popelkou a už v dětských letech se pokoušel o různé sportovní aktivity. Bavil ho fotbal, hokej, plavání, cyklistika, lyžování a především poskakování na sněhových vyházovalcích. Později, a to až do obdržení povolávacího rozkazu do Dukly Banská Bystrica, se závodně věnoval fotbalu a skokům na lyžích. Ve stínu horských veličánů v Nížkách Tatrách ještě netušil, že vykořčil na vojenskou cestu dlouhou 24 let.

„Pod vedením trenéra Martináka jsem se pokoušel vylepšit svoji skokanskou dovednost a zároveň jsem od rána do večera pracoval na výstavbě areálu Králíky ve Středoslovenském rudohoří. V první zimě roku 1967 jsme trénovali ve Vysokých Tatrách a jezdili po závodech. Na jednom z nich jsem vytvořil slovenský rekord, což mně pomohlo k nominaci na mistrovství Evropy. A v rakouském Murau jsem si třetím místem skočil pro svoji první velkou medaili,“ vrací se ke své velké radosti.

Zařazen do týmu Remsa boys

Letní příprava na další zimu byla opět spojena s lopatou, motykou, krumpáčem a hráběmi, ale i na využití skokanských můstků s umělou hmotou. Před novou sezonou ho pak renomovaný trenér Zdeněk Remsa zařadil do družstva vedle Rašky, Hubače, Motejlka, Matouše a Höhlna.

„Hned na začátku sezony jsem se v kvalifikačních závodech probojoval na německo-rakouské turné. Následovala má první účast na zimních olympijských hrách ve francouzském Grenoblu, kde jsem jako náhradník sice nestartoval, ale byl svědkem zlatého Raškova skoku, což byla historicky první nejvyšší olympijská medaile pro Československo ze zimní olympiády,“ připomíná po řadě let.

V Grenoblu se trenér rozhodl vzít Kodejšku do rakouského Kulmu na lety, což pro něj byla premiéra. „Na klidné cestě jsem ještě netušil, co mě čeká. Když jsem však spatřil ‚místo činu‘, vylézaly mně oči z důlků. Ráno před prvním tréninkem jsem nepozřel ani sousto, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Skončil jsem čtvrtý a definitivně se tak zařadil do reprezentačního družstva, kterému se začalo říkat Remsa boys,“ usmívá se ještě dnes.

Sláva, ale i nespokojenost

V roce 1970 se mistrovství světa uskutečnilo ve Vysokých Tatrách. Na velkém můstku po prvním kole nastupoval do finále z druhé pozice, ale nakonec obsadil osmou příčku. Další závody v letech na lyžích se konaly v západoněmeckém Oberstdorfu, kde dosluhoval jeden z prvních dřevěných můstků. Rekord byl 150 metrů a Kodejška v tréninku doletěl o 11 metrů dál. „Byl z toho pěkný čurbes. V americké televizi mě ukazovali jako tříhlavého křečka a slávy jsem měl na rozdávání,“ vzpomíná Karel.

V roce 1972 se zimní olympiáda konala v japonském Sapporu. Na středním můstku skončil sedmý a těšil se na velký můstek, na němž se mu v tréninku dařilo. „V koutku duše jsem pomýšlel na medaili, ale japonský Budha měl jiné plány. Kvůli velkému větru by se normálně určitě neskákalo, ale protože to byl poslední

den olympiády, tak jury závod povolila. Já jsem hned v prvním kole upadl a bylo po nadějích,“ říká s příchutí zklamání.

V další sezoně se naši skokani vydali znovu do Oberstdorfu, kde se konalo mistrovství světa na novém mamutím můstku. Kodejška si doletěl pro bronzovou medaili, ale i s odstupem mnoha let přiznává, že s výkonem spokojený nebyl. Dál závodil za Duklu Banská Bystrica, měl hodnost kapitána a podle individuálního plánu chodil trénovat a posilovat do pražské Stromovky.

Děs a běs za polárním kruhem

Na první sních před sezonou v roce 1974 odletěla výprava čs. skokanů do Moskvy a odtud vlakem dva dny a dvě noci až za polární kruh do Kirovska, poblíž Murmanska. Evropa byla tehdy bez sněhu, a tak se tam vydali i závodníci NSR, Jugoslávie a Polska. „Byl to bez nadsázky děs a běs. Můstek tam přijel upravovat buldozer Stalinec, který však, co šlo, spíš rozryl. Časné ráno zaparkoval před hotelem zebříňák tažený dvěma oři s nákladem lopat. Po budičku a rychlé snídání jsme všichni museli nastoupit do akce subotnik Lenina a šlo se vyklízet město od sněhu,“ kroutí hlavou ještě dnes.

Skvělé vysvědčení si čs. reprezentanti přivezli z Intersportturné. Šest jich skončilo v elitní desítce! Vrcholem sezony bylo mistrovství světa ve švédském Falunu. Na středním můstku Kodejškoví štěstí nekvetlo a na velkém obsadil osmou příčku.

Sezona s diamantovou příchutí

Do roku 1975 vstoupil správnou nohou. Na Intersportturné skončil čtvrtý, což byl jeho nejlepší výsledek v tomto tradičním závodě, kterého se zúčastnil celkem osmkrát. Na švýcarském turné obsadil druhou příčku a na mistrovství spřátelených armád ve velice silné zahraniční konkurenci zvítězil. „Název tohoto šampionátu

byl po roce 1968 vsutku výstižný, ale tohoto úspěchu si moc cením. Porazit výborné skokany z NDR a Sověty byl opravdu hodně tvrdý oříšek. Navíc závod se konal ve dvacetistupňovém mrazu a větru. Na nájezdu jsem se smál a po dojezdu jsem zmrzlou pusou už neotevřel. Za toto prvenství jsem se stal majorem,“ připomíná své povýšení.

V rakouském Kulmu se pak konalo třídenní mistrovství světa v letech, na němž si Kodejška doletěl pro titul nejvyšší. V pátek byl třetí, v sobotu druhý, v neděli první a celkově také první. Stal se mistrem světa! „Byla to má nejvyšší sezona, oceněná i finančně. Obdržel jsem video, což byla tehdy obrovská novinka, ale já neměl možnost ji využít, a tak jsem ho za 18 tisíc korun prodal. Odměny za jiné medaile se pohybovaly od pěti do deseti tisíc korun. Za zmínku ještě stojí, že jsme skákali ve šponovkách od ostravského krejčího pana Skrbka a lyže měli z Nového Města na Moravě, značky Sokol. Naopak závodníci z Rakouska, Švýcarska a NSR se představili v kombinézách, podobných už současným,“ upozorňuje na tehdejší skromné vybavení čs. výpravy.

Králem čs. sportovců

Po tomto triumfu byl Kodejška vyhlášen nejen premiantem Zimní stopy, ale dokonce zvítězil i v anketě o nejlepšího československého sportovce. Druhý skončil tenista Jan Kodeš a třetí atlet Miroslav Kodeš. „Sportovní redaktor Suchánek tehdy vyprávěl vtip, jak se dva fanoušci vracejí k výsledkům této ankety. Jeden z nich říká, že Kodeše samozřejmě zná a atletiku také sleduje, ale že Kodejšova manželka skáče tak

daleko, to nevěděl,“ neskrývá úsměv při opětovné vzpomínce na tento vtip.

Olympijský rok 1976 nezačal pro Kodejšku dobře. Po pádu na Intersportturné ho čekala luxace levého ramene, což ho vyřadilo z přípravy na největší událost sezony. Her se sice zúčastnil, ale výpadek v tréninku se projevil až osmnáctým místem. O rok později, v třiceti letech, pak závodní činnost ukončil.

„Při studiu jsem pracoval v Dukle jako metodik a po jeho ukončení jsem se s Banskou Bystricí rozloučil. Krátký čas jsem působil na ministerstvu národní obrany a po uvolnění místa trenéra v Dukle Liberec jsem se s Rudou Höhnlm stal o juniory. Pavel Ploc si přivezl stříbro a Jirka Malec bronz z olympiády v Calgary, Jarda Sakala se stal mistrem světa v letech a nechyběly ani další pěkné výsledky našich svěřenců. Na jaře roku 1990 jsem se v hodnosti majora se zeleným sukmem rozloučil,“ uzavírá Kodejška ohlednutí za svým aktivním sportovním životem.

Když to umíš, je to brnkačka

V Praze pak nastoupil jako vedoucí dopravního střediska v Akademii věd ČR a teď si už několik let užívá důchodu v rodné Lomnici nad Popelkou. „Chodím si hrát s malými kluky a snažím se jim ukázat, jak krásný je skok na lyžích, jak lézat je tak snadné. Klasik říká: když to umíš,

je to brnkačka. V letošní sezoně to potvrdil Roman Koudelka, který při svém mládí může být ještě dlouho největším českým trumfem. Škoda, že Hlava i Janda jsou už starší, i jim se letos dařilo. Za nimi je však už dost velká propast,“ dodává Kodejška. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv Karla Kodejšky

S ODZNAKEM VŠESTRANNOSTI zábavnější tělocvik a nadšení ze sportu

Olympijští vítězové v královské atletické disciplíně desetibojaři Robert Změlík a Roman Šebrle v úterý 24. ledna 2012 na tiskovce představili druhý ročník atraktivního pohybového programu s názvem Odznak Vsestrannosti Olympijských Vítězů – OVOV pro žáky základních škol. Ve Vinohradské sokolovně pak začátkem února uspořádali první letošní akci OVOV – soutěž družstev všech pražských základních škol – Novoroční pětiboj vsestrannosti.

Cílem projektu je přispět ke zvýšení osobní aktivity co největšího počtu dívek a chlapců a dát současné generaci školáků příležitost zkusit sportovní začátky podobnou formou, jaká se osvědčila jim. Loni se do projektu zapojilo více než 2 000 českých škol.

Konec povalování!

Tréninkový program Odznaku vsestrannosti olympijských vítězů se snaží bojovat proti rostoucímu počtu obézních dětí. Olympionici Změlík a Šebrle říkají: „Vycházeli jsme z tradice bývalého Odznaku zdatnosti a upravili ho do současné podoby. Nechtěli jsme, aby byl náročný na čas, prostor a vybavení. Takže jsou tam disciplíny, které můžete dělat právě doma, když se ráno skulíte z postele. Patří mezi ně

například kliky, skoky snožmo či skákání přes švihadlo. Pro učitele tělocviků jsme vytvořili i možnost známkování. Není to postaveno na tom, kdo jaký výkon v tu chvíli dosáhne, ale jak se který žák v průběhu roku zlepšil. Je to tak motivační pro všechny děti, nejen pro ty zdatné.“ V záznamové knížce „Óvéčko“ děti najdou také kolonku určenou rodičům a dokonce i prarodičům. Na své „fyzické“ tak může pracovat společně celá rodina. „Na letošek je připravena soutěž o nejvšestrannější dědu, protože právě rodina je pro děti tím nejdůležitějším příkladem,“ tvrdí z vlastní zkušenosti Robert Změlík.

Patroni projektu OVOV jsou stejně jako minulé rok medailisté a účastníci olympijských her, mistrovství světa a mistrovství Evropy. Mezi nimi jsou bývalí i současní reprezentanti Armádního

sportovního centra DUKLA, kteří se kromě jiného zúčastní besed ve školách a okresních i krajských kol soutěží osmičlenných družstev OVOV.

Vojenský režim

Již druhým rokem nad tímto projektem převzal záštitu ministr obrany Alexandr Vondra. Na základě této podpory spolupracují vojáci z jednotlivých posádek v České republice na besedách na základních školách a pomáhají při organizaci jednotlivých kol i republikového finále OVOV, které se letos uskuteční 20. až 23. září na strahovských stadionech v Praze.

Spolupráci s armádou ocenil i zakladatel projektu OVOV, první český a armádní olympijský vítěz v desetiboji Robert Změlík: „Ministerstvo obrany nejen podporuje projekt OVOV, ale

obrovskou měrou a nasazením se profesionální vojáci podílí na organizaci hlavně celostátního finále a svým přístupem zcela přirozeně učí mladé sportovce.“

Při dosahování sportovních výsledků jsou totiž podle Změlíka klíčové dva faktory: vůle a disciplína. Těm se prý člověk nejlépe naučí na vojně, kde panuje režim, blízký profesionálnímu sportovnímu výcviku. „Dříve se říkalo, že vojna dělá z kluka chlapa a naučí ho všemu. Je to svatá pravda, proto bych vojnu vrátil alespoň na 2–3 měsíce. Sport dokáže upevnit nejen fyzickou kondici, ale je důležitý i pro samotné lidské zdraví. Studie z USA potvrzují, že jeden dolar investovaný do sportu ušetří tři dolary ve zdravotnictví. Ke zdravému životnímu stylu sport prostě neodmyslitelně patří, a pokud se člověk nehýbe, nemůže se dožít vysokého věku. O zdraví je potřeba se starat a sport je tím nejlepším receptem.“

Robert Změlík jen lituje, že Česká republika neinvestuje více peněz do sportu: „Jsem v tomto ohledu na 25. místě z 27 zemí EU. Je to škoda!“

Šebrle : Změlík = exhibiční remíza

Pod heslem „Rozhýbat Prahu“ se uskutečnila 1. února v hale TJ Sokol Královské Vinohrady soutěž Novoroční pražský pětiboj vsestrannosti spojená s autogramiádou olympioniků a společným fotografováním. Sokolovna u Riegerových sadů tak ožila 320 dětmi ze základních škol z hlavního města. „Cílem akce bylo zapálit děcka pro sport. Všichni říkají, že Prahu rozhýbat je strašně těžké, a my se dostali nakonec do fáze, že se nám hlásilo více škol, než jsme byli schopni pojmout,“ uvedl Změlík.

Při této příležitosti se dvojice našich desetibojařských olympijských vítězů, Robert Změlík triumfoval v Barceloně v roce 1992, Roman Šebrle o 12 let později v Aténách, rozhodla jít dětem příkladem a poměřila své síly

v hodu medicinbalem pozadu a trojskoku snožmo. Roman Šebrle šel do dvojboje s radostí: „Já myslím, že to stačí, aby děti viděly, kolik skočíme a hodíme, a aby je to motivovalo dál do těch jejich soubojů. My spolu také bojujeme a o nic nám nejde.“ V první disciplíně, hodu dvoukilovým medicinbalem, měl jasně navrch Robert Změlík, když hodil 28,6 metru. Roman Šebrle mu porážku vrátil v trojskoku žabákem, kde se dostal na 888 centimetrů. Souboj dvou slavných desetibojařů tedy nakonec dopadl nerozhodně a cena pro vítěze, sladký dort, se půlila. |

Text a foto: Ivana Roháčková

1/ Dva olympijští vítězové – Robert Změlík v Barceloně 1992, Roman Šebrle v Aténách 2004

jubilanti armádního sportu

Rok 2012 je rokem přestupným, rokem olympijským a tedy jedním z nejdůležitějších v kariéře vrcholového sportovce. V tom letošním roce Her XXX. olympiády v Londýně oslaví své kulatiny a půlkulatiny sportovní veličnosti, kteří se připravovali na soutěže pod hlavičkou DUKLA a někteří si z her předchozích přivezli vysněnou olympijskou medaili. Mnozí z nich sice tu nejvzácnější nezískali, ale stali se majiteli vzácných kovů ze světových či evropských šampionátů nebo jako trenéři v vrcholům připravili své svěřence.

V 1. čtvrtletí svá jubilea oslavili:

Jan JANKŮ,
nar. 8. ledna 1947,
atletika (65 let)

Sám byl úspěšným výškařem v sedmdesátých letech minulého století. Ke stejné atletické disciplíně přivedl své dva syny Jana a Tomáše, z nichž zejména Tomáš patřil ke světové výškařské elitě. Trenérem výškařů pražské Dukly je od roku 1997, čtvrtým rokem trénuje nejlepšího českého výškaře světové úrovně Jaroslava Bábu.

Jan HRBATÝ, nar. 20. ledna 1942,
lední hokej (70 let)

Další z hráčů legendární jihlavské Dukly, rychlý útočník zde v letech 1961 až 1979 odehrál 572 ligových utkání, ve kterých vstřelil 222 branek. V reprezentačním dresu startoval 57x a dosáhl v něm na stříbrnou medaili na X. ZOH v roce 1968 v Grenoblu, na MS získal stříbrnou a dvě bronzové medaile. V dresu jihlavské Dukly se stal sedmkrát mistrem republiky. Klubu zůstal věrný neuvěřitelných 45 let. Po skončení aktivní činnosti se dal na trenérskou práci, v Jihlavě vedl mládež i první tým.

Milan VOŘECHOVSKÝ, nar. 20. ledna 1947, cyklistika (65 let)

Uznávaný cyklistický trenér a rozhodčí. Od roku 1996 pracuje jako tajemník Armádního sportovního oddílu DUKLA cyklistiky v Praze.

Pavel VRŠECKÝ, nar. 2. února 1942, cyklistika (70 let)

Nejúspěšnější trenér československé dráhové cyklistiky, legendární trenér pražské Dukly a cyklistické reprezentace, který stál za úspěchy celé řady mistrů světa a olympijských medailistů (mistrů světa v dráhové cyklistice – 4 km družstev – Pavel Soukup, Aleš Trčka, Svatopluk Buchta a Teodor Černý, bodovačka – Martin Penc, bodovačka – Igor Sláma), bronzové olympijské kvarteto z Moskvy Teodor Černý, Igor Sláma, Jiří Pokorný a Martin Penc).

Jaroslav VESELÝ, nar. 12. února 1937, sportovní střelba (75 let)

Účastník XIX. LOH 1968 v Mexiku, kde skončil v libovolné pistolí na 27. místě. V roce 1966 se podílel na zisku bronzové medaile na MS ve Wiesbadenu ve VP 30+30 v soutěži družstev. Po ukončení závodní kariéry působil jako trenér v letech 1978 až 1996 a dále do roku 2002 jako tajemník Armádního sportovního oddílu DUKLA sportovní střelby v Plzni.

Karel KODEJŠKA,
nar. 2. března 1947,
lyžování (65 let)

Svá nejlepší skokanská léta prožil v Dukle Banská Bystrica. Na mistrovství světa 1973 v letech na lyžích získal bronzovou medaili. V roce 1975 již stál na stupni nejvyšším a stal se po zásluze mistrem světa. Zúčastnil se XI. a XII. ZOH v letech 1972 v Sapporu a 1976 v Innsbrucku. V roce 1975 byl zvolen nejlepším sportovcem Československa. Po ukončení závodní kariéry působil v Dukle Liberec na Správě vrcholového sportu M0.

František VORLÍČEK, nar. 3. března 1947, lední hokej (65 let)

Hokejový útočník. V letech 1966 až 1977 sehrál v dresu jihlavské Dukly 199 ligových utkání a vstřelil v nich 52 branek. Po ukončení kariéry pracoval jako trenér mládeže a vojenských celků výkonnostní úrovně (VTJ Mělník).

Petr SOMMER, nar. 3. března 1947, box (65 let)

Největších úspěchů dosáhl boxer těžké váhy a několikanásobný mistr republiky v dresu olomoucké Dukly. Je jedním z mála borců, kterému se podařilo, a to hned dvakrát, porazit legendárního kubánského olympijského vítěze Teofila Stevensona.

Jan PLOC, nar. 31. března 1942, funkcionář (70 let)

Bývalý vojenský pilot v hodnosti generálmajora velel českému vojenskému letectvu v devadesátých letech minulého století. Je zakladatel SSK Dukla Hradec Králové a s jeho jménem je spojena Velká cena AČR v brokové střelbě a modernizace armádní brokové střelnice v Hradci Králové – Malšovicích.

Pavel KŘÍŽEK, nar. 31. března 1947,
lední hokej (65 let)

Od roku 1966 byl masérem jihlavské Dukly, později i masérem čs. hokejové reprezentace. Jeho rukama prošly desítky a stovky hokejistů, včetně těch světově nejproslulejších, bratrů Holíků, Klapače, Augusty a dalších. I on má značný podíl na jejich úspěchu.

Klub vojenských důchodců Dukly

Vznikl v říjnu 2009 a v současnosti již sdružuje 45 osob. Odpoledne 14. března 2012 se klub v budově ASC DUKLA sešel popáté. Důchodci z Dukly absolvovali za dobu činnosti i čtyři zájezdy zaměřené na poznávání jednotlivých armádních sportovních oddílů (střelbu v Plzni, lyžování v Liberci a veslování i kanoistiku v Praze), kulturních památek (hrady, zámky, muzea) a zajímavých výrobních podniků (Plzeňský Prazdroj, Škoda Mladá Boleslav). První letošní výlet plánují v červnu do Jaderné elektrárny Dukovany, vodní elektrárny Dalešice a na zámek Telč.

Foto: Ivana Roháčková, archiv ASC DUKLA, archiv HC Dukla Jihlava

DUKLASPORTEM
/ kresba Milan Kounovský

smějeme se s

Nejlepším střelcem Kostelecký

A ještě jeden velký úspěch oslavili střelci Dukly na začátku roku 2012. Ovládli totiž anketu Střelec roku 2011. Naprosto s přehledem zvítězil brokař David Kostelecký ziskem 63 bodů. Na druhé příčce mu kryl záda kolega z královéhradecké Dukly Jan Sychra s 19 body. A mezi juniory skončil druhý pistolář Jindřich Dubový.

„Mám z vítězství zvláštní, ale velmi příjemný pocit. Anketu jsem vyhrál poprvé v kariéře. Před čtyřmi roky mi nestačilo ani olympijské zlato, protože Katka Emmons k tomu svému přidala ještě stříbro. Titul nejlepšího českého střelce jsem získal v sedmatřiceti letech, tedy ve věku, kdy mnozí jiní sportovci mají dávno po kariéře. Pro mne je toto ocenění velkým povzbuzením do olympijského roku,“ řekl vítězný David Kostelecký.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Atletika
11.–12. 2. HMČR – Praha
muži / sedmiboj – 1. Roman Šebrle – 6 105 bodů
18. 2. MZ – Gent – Belgie
muži / 400 m – 1. Pavel Maslák – 46,14 s – český rekord
25.–26. 2. HMČR Praha–Stromovka
muži / 800 m – 1. Miroslav Burian – 1:55,88 min
muži / výška – 1. Jaroslav Bába – 220 cm
muži / tyč – 1. Jan Kudlička – 555 cm

Cyklistika
1.–4. 12. SP – Cali – Kolumbie
muži / 1 km p. s. – 3. Filip Ditzel – 1:02,009 min – český rekord
15.–18. 12. MČR dráha – Praha–Motol
muži / 4 km družstev – 1. Jan Kadúch, Ondřej Vendolický
muži / 4 km stíhací – 1. Martin Bláha
muži / omnium – 1. Martin Bláha
ženy / 3 km stíhací – 1. Martina Růžicková
ženy / omnium – 1. Jarmila Macháčová
13.–15. 1. SP dráha – Peking – Čína
muži / bodovací závod dvojic – 1. Martin Bláha, Vojtěch Hačeký
9.–12. 2. SP – Londýn – Anglie
ženy / scratch – 2. Jarmila Macháčová

Kanoistika
4. 1. 2012 Anketa „Kanoista roku 2011“ – Praha
posádka – 1. Jaroslav Radoň, Filip Dvořák

Lyžování – běh
10.–11. 12. SP – Davos – Švýcarsko
muži / 30 km volně – 3. Lukáš Bauer
29.–30. 12. SP „Tour de Ski“ – Oberhof – Německo
muži / 15 km stíhací klasicky – 7. Lukáš Bauer
1. 1. SP „Tour de Ski“ – Oberstdorf – Německo
muži / skiatlon 10+10 km – 8. Martin Jakš
3.–5. 1. SP „Tour de Ski“ – Toblach – Itálie
muži / 5 km klasicky – 4. Lukáš Bauer
muži / 35 km stíhací volně – 8. Lukáš Bauer
7.–8. 1. SP „Tour de Ski“ – Val di Fiemme – Itálie
muži / 9 km stíhací volně – 8. Lukáš Bauer
muži / Tour celkově – 6. Lukáš Bauer – 9. Martin Jakš
22. 1. SP – Otepää – Estonsko
muži / 15 km klasicky – 2. Lukáš Bauer

Lyžování – skok
2.–4. 12. SP – Lillehammer – Norsko
muži / HS 100 – 5. Lukáš Hlava
8.–11. 12. SP – Harrachov
muži / HS 142 – 8. Lukáš Hlava

muži / HS 142 družstva – 6. Jakub Janda, Martin Cíkl, Jan Matura, Lukáš Hlava
3.–4. 1. SP „Turné čtyř můstků“ – Innsbruck – Rakousko
muži / HS 130 – 10. Lukáš Hlava
muži / Turné celkově – 12. Jakub Janda – 13. Lukáš Hlava
10.–12. 2. SP – Willingen – Německo
muži / HS 145 družstva – 6. Jakub Janda, Lukáš Hlava, Antonín Hájek – podíl 3/4
17.–19. 2. SP – Oberstdorf – Německo
muži / HS 213 jednotlivci – 9. Lukáš Hlava
muži / družstva – 5. Jakub Janda, Antonín Hájek, Lukáš Hlava – podíl 3/4
23.–26. 2. MS – Vikersund – Norsko
muži / HS 225 družstva – 6. Lukáš Hlava, Jakub Janda, Jan Matura – podíl 3/4
3.–4. 3. SP – Lahti – Finsko
muži / HS 130 – 3. Lukáš Hlava
11. 3. MČR – Harrachov
ženy / K 70 – 1. Lucie Míková

Lyžování – severská kombinace
18.–19. 2. SP – Klingenthal – Německo
muž / HS 140/10 – 3. Tomáš Slavík

Lyžování – akrobatické
10. 12. SP – Ruka – Finsko
ženy / boule – 3. Nikola Sudová
20. 12. SP – Meribel – Francie
ženy / paralelní boule – 5. Nikola Sudová
19. 1. SP – Lake Placid – USA
ženy / boule – 3. Nikola Sudová
18.–19. 2. SP – Naeba – Japonsko
ženy / boule – 5. Nikola Sudová
ženy / paralelní boule – 6. Nikola Sudová
9.–10. 3. SP – Åre – Švédsko
ženy / boule – 4. Nikola Sudová
ženy / paralelní boule – 2. Nikola Sudová

Lyžování – snowboarding
17.–18. 12. MZ „Dew Tour“ – Breckenridge – USA
ženy / slopestyle – 3. Šárka Pančochová
24.–26. 2. MČR – Dolní Morava
ženy / paralelní OS – 1. Ester Ledecká
muži / snowboardcross – 1. Michal Novotný
10. 3. EP – Bad Gastein – Rakousko
ženy / paralelní OS – 1. Ester Ledecká

Moderní pětiboj
5. 1. 2012 Anketa „Pětibojař roku 2011“ – Praha
celkově – 1. David Svoboda

Parašutismus
1.–10. 12. MZ na přesnost přistání – Dubaj – SAE
muži / přesnost přistání – 2. Hynek Tábor – 3. Jindřich Vedmoch
muži / PP družstva – 1. Jindřich Vedmoch, Jiří Gečňuk, Oldřich Šorf, Čestmír Zítka, Hynek Tábor

Různé – jízda na bobech
5.–8. 1. ME – Altenberg – Německo
muži / dvojbob – 10. Jan Stoklásková podíl 1/2
muži / čtyřbob – 11. Jan Stoklásková podíl 1/4

Různé – jízda na saních
13.–15. 1. SP – Oberhof – Německo
muži / dvojice – 11. Antonín Brož, Lukáš Brož
26.–29. 1. SP – Svatý Mořic – Švýcarsko
muži / dvojice – 11. Antonín Brož, Lukáš Brož
18.–19. 2. MČR – Smržovka
muži / jednotlivci – 1. Ondřej Hyman
muži / dvojice – 1. Matěj Kvíčala, Jaromír Kudera
23.–26. 2. ME – Paramonovo – Rusko
muži / dvojice – 8. Antonín Brož, Lukáš Brož

Různé – cyklistka MTB
24.–26. 2. MZ UCI tříetapový „SHC Axfentia Cup“ – Macheras mountains – Kypr
muži / cross country – 1. Jaroslav Kulhavý

Různé – motorismus
24.–26. 2. MS seriál superbike – Phillip Island – Austrálie
muži / 1. závod – 5. Jakub Smrž

Různé – stolní tenis
2.–4. 3. MČR – Brno
muži / čtyřhra – 1. Tomáš Tregler – podíl 1/2
ženy / dvouhra – 1. Iveta Vacenovská
ženy / čtyřhra – 1. Dana Hadačová – podíl 1/2

Veslování
8. 1. MČR na trenážeru – Pardubice
muži / 1x 1. Ondřej Synek – 5:40,9 min – český rekord
muži / 1x LV – 1. Ondřej Vetešík 6:08,9 min – český rekord

Vodní slalom
3. 12. Anketa „Kanoista a raftař roku 2011“ – Olomouc
celkově – 1. Kamil Mrůzek
25.–26. 2. Mezinárodní mistrovství Oceánie – Sydney – Austrálie
ženy / kajak – 1. Štěpánka Hilgertová

očekávané sportovní akce ve II. čtvrtletí 2012

Atletika			
MČR – víceboje	19.–20. 5.	Stará Boleslav	Sportovní střelba broková
MM Zlatá tretra	29. 5.	Ostrava	SP
TNT Fortuna mítink	9.–10. 6.	Kladno	SP
MJO – DUKLA mítink	11. 6.	Praha – Strahov	ME a MEJ
MČR	16.–17. 6.	Vyškov	VC Hradce Králové
MČR J	23.–24. 6.	Praha	VC AČR
ME	27. 6. – 1. 7.	Helsinky	SP
Cyklistika			
MS dráha	4.–8. 4.	Melbourne	Sportovní střelba kulová
SP MTB	14.–15. 4.	Houffalize	SP
SP MTB	12.–13. 5.	Nové Město Na Moravě	CISM Regional – Pi
			MZ – VC Osvobození
SP MTB	19.–20. 5.	La Bresse	SP
ME MTB	7.–10. 6.	Moskva	SP
SP MTB	23.–24. 6.	Mont St. Anne	MS BT
			MZ J Pi HOPES
Jachting			Sportovní aerobic
MS jachting – Finn	10.–18. 5.	Falmouth	ME
Kanoistika			Stolní tenis
MČR dlouhé tratě	neurčeno	neurčeno	MS – družstva
Nominační závod	30. 4. – 1. 5.	Račice	OH kvalifikace – Evropa
OH dokvalifikace	16.–17. 5.	Poznaň	OH kvalifikace – Svět
SP	18.–20. 5.	Poznaň	
SP	25.–27. 5.	Duisburg	Veslování
SP	1.–3. 6.	Moskva	SP
ME	22.–24. 6.	Záhřeb	OH kvalifikace
			MZ – Primátorky
			SP
Moderní pětiboj			
SP	12.–15. 4.	Budapešť	Vodní slalom
SP	19.–22. 4.	Rostov	SP slalom
MS	7.–13. 5.	Řím	SP slalom
MEJ	7.–10. 6.	Budapešť	
Parašutismus			
MZ – PP	25.–29. 4.	Strasbourg	
SP	24.–27. 5.	Rijeka	
SP	7.–10. 6.	Thalgau	
SP	21.–24. 6.	Bled	

přehled akcí týmu NUTREND SPECIALIZED Cycling

- 22. 4. KING OF PRAGUE MTB + BMX I. – Středoevropský pohár (Praha – Řepy)
- 27. 6. Velká cena Prahy sedmnácti ZŠ aneb hledáme nového Kulhavého, Prokopa, Šimůnka (Praha – Řepy)
- 29.–30. 9. Para-cycling EUROPEAN CUP Tour 2012 Final race, Finále ČP mládeže na silnici, Memoriál Evžena Cihláře (Praha – Strahov)
- 10. 11. KING OF PRAGUE MTB + BMX II. – VZ (Praha – Řepy)
- 11. 11. Pražský cyklokros TOI TOI CUP a ČP Masters (Praha – Řepy)

listopad, prosinec 2012 – ČP handicapovaných cyklistů na dráze a mezinárodní MČR handicapovaných cyklistů na dráze ve spolupráci s ASC DUKLA (Praha – Motol)

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš

Tucet otázek pro

PAVLA Vršeckého

1. Sedmdesátiny jste oslavil 2. února. Jak se vám daří?

Děkuji za optání, dobře.
2. **Působíte stále jako trenér?**
Pomáhám v oddílu cyklistiky TJ Kovo Praha s mládeží a u české paralympijské reprezentace. Na „půl úvazku“ vedu i Martinu Růžickovou, která momentálně jezdí v Itálii u profitymu a přes zimu se připravuje v Dukle.
3. **Vraťme se do minulosti. Jaké byly okolnosti vašeho příchodu do Dukly?**

Tehdy jsem trénoval dorostence Kovo Praha, mezi nimiž byl i syn Rudolfa Kocka, předsedy FO. V roce 1975 měli dráhaři přejít z Brna do Prahy, sháněli trenéra a možná i díky p. Kockovi mě oslovili. Skončil jsem tedy u cyklokrosařské reprezentace a přešel do Dukly.

4. Jak byste vyjádřil svůj vztah k Dukle?

Nejlepší léta svého života jsem strávil jako příslušník Dukly, mám k ní tedy velmi úzký vztah. Vždycky si jí budu vážit, protože Dukla pro sport a nakonec i pro mě udělala strašně moc.

5. Připomeňte, prosím, některý úspěch vašich svěřenců.

Nejdramatičtější byl závod družstev stíhačů na MS 1986 v Colorado Springs, kde se Pavel Soukup, Aleš Trčka, Svatopluk Buchta a Theodor Černý stali mistry světa o pouhých šest tisícín vteřin. Nejneočekávanější byl pak světový rekord Karla Randáka, který v roce 1980 ujel na Třebešíně 100 km za neuvěřitelných 2:18:01,85 hod.

6. Jaké musí mít vynikající cyklista vlastnosti?

Správné fyziologické předpoklady, zapálené srdce a obrovskou morálku, protože cyklistika strašně bolí.

7. Na co při cyklistickém tréninku kladete největší důraz?

Na dochvilnost, pracovitost, náročnost a taky na kolektiv. Neztotožňuji se s názorem, že cyklistika je individuální sport, závodníci v týmu musí táhnout za jeden provaz.

8. Mohl byste porovnat tréninkové objemy u nás a v zahraničí?

To je hlavní problém naší cyklistiky. Čeští cyklisté trénují méně, než by trénovali měli, a není to jen můj názor. Trénink musí být kvalitní, protože cyklistika je hlavně tvrdá práce.

9. Jak vidíte budoucnost české cyklistiky?

Jsem optimista, mládež o cyklistiku zájem má. Jsou tu ale dva zásadní problémy – vedení naší cyklistiky není schopné ten zájem podchytit a je to strašně drahý sport. Talentů je však dost, je jen třeba se na nic nevymlouvat a více pracovat.

10. Mohl byste zhodnotit vyhlídky českých cyklistů na letošní olympiáde?

Závod na olympiádě je zvláštní, všechny prognózy tam berou za své, zvítězí ten, kdo jej zvládne hlavně psychicky. Dobrý výsledek by mohl udělat Jaroslav Kulhavý a možná Zdeněk Štybar na silnici. Na dráze ale bude úspěchem, když se někdo do Londýna vůbec kvalifikuje.

11. Vyjedete si občas na kole?

Na kole se pohybuji pořád, ale měl bych jezdit daleko víc. Jinak chodím často plavat a hodně jsem i běhal, ale co jsem si zlomil nohu, mám problémy s kotníkem.

12. Máte před sebou nějaký cíl?

Před několika lety jsem řediteli ASC DUKLA Jaroslavu Přiščákovvi slíbil, že připravím cyklistu pro olympiádu, a tak chci pomoci Martině Růžickové k účasti na LOH v Londýně.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

přehled sportovních výsledků / prosinec 2011 – březen 2012

**Trenér skokanů do výšky
Jan Janků položil Jaroslavu
Bábovi laťku hodně vysoko**

Snaží se připravit své svěřence pro život

Největších úspěchů dosáhl trenér skokanů do výšky Jan Janků starší se třemi svými svěřenci. Nejprve to byla Milada Karbanová, která se v roce 1971 stala halovou mistryní Evropy a z dalších šampionátů starého kontinentu si přivezla ještě čtyři medaile. Radost mu dělali i oba synové. Starší Jan skončil na halovém ME v roce 1998 čtvrtý a mladší Tomáš se po bronzové příčce ze stejného šampionátu dočkal svého životního úspěchu v roce 2006, kdy si z ME v Göteborgu přivezl stříbrnou medaili.

jan janků

Od roku 2010 Jan Janků trénuje Jaroslava Bábu, s nímž si letos postavili laťku hodně vysoko. Pokud by se jí nejlepšímu českému výškaři podařilo zdolat, byl by to od něj i s několikaměsíčním zpožděním asi ten nejhezčí dárek svému trenérovi, který 8. ledna oslavil 65. narozeniny.

Jaké a kde byly vaše první sportovní krůčky?

Až do vojny v České Lípě. Tenkrát ještě neexistovaly počítače, takže jsme znali jen školu a sport. Nejvíc mě přitahoval basketbal, ale časem jsem se začal víc věnovat atletice. Hezké dva roky jsem prožil v Dukle Banská Bystrica, kde mám dodnes několik kamarádů a pokaždé se tam rád vracím. K armádě jsem měl vždy vřelý vztah, hlavně po stránce lidské i organizační a vážil jsem si i jejich velkých všestranných

možností. Dost možná, že jsem se i potatil, protože můj otec byl vojákem z povolání a děda legionářem.

V roce 1969 jste si to na delší dobu namířil do Jablonce. Jaká to byla léta?

Ve všech směrech velice bohatá. Vystudoval jsem strojní průmyslovku i trenérskou školu, stal se výkonem 211 centimetrů vicemistrem Československa ve skoku vysokém a ve velké skupině atletů mě těšily výborné podmínky i pěkné výsledky mých svěřenců. Jako závodník jsem se s aktivní činností rozloučil po zranění achilovky v roce 1975, ale v té době mně dělala radost moje svěřenkyně Karbanová, dvojnásobná olympionička a držitelka pěti medailí z evropských šampionátů. Když pak vyrostli moji kluci, začal jsem se věnovat i jim.

Co byste řekl na jejich adresu?

Honza byl velký talent, a kdyby jeho přístup k životu byl jiný, mohl dosáhnout lepších výsledků než Tomáš, který byl větší dřič. Honza se velké medaile na mezinárodní scéně nedočkal a kariéru mu ukončily problémy s achilovkou. Naopak Tomáš nejen vystudoval vysokou školu v Liberci, ale na mistrovství Evropy dosáhl i na dva velice cenné kovy a stal se vojákem z povolání.

V Praze jste se určitý čas živil jako fyzioterapeut, ale posledních 16 let trénujete výškaře v pražské Dukle. Co vám tento další životní krok přinesl?

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Zajímavou práci v solidní výškařské skupině, za což musím poděkovat především Jaroslavu Přiščákovvi, který mi tuto práci nabídnul. Měl jsem tam několik výborných skokanů, vedle Tomáše například i Svátu Tona, stříbrného z juniorského mistrovství světa. Znovu jsem se však přesvědčil, že trenér není bůh, ale jen učitel, který má svým svěřencům usnadnit cestu k vrcholným výkonům.

Před půldruhým rokem jste se dohodl na spolupráci s Bábou. Jaké s ním máte zkušenosti?

Je to úplně jiný typ než moji kluci. Seznamovali jsme se tři čtvrtě roku, museli řešit zdravotní problémy a najít správnou cestu k životu, počínaje studiem na gymnáziu. Nelíbí se mi, když někdo žije jen sportem, který je dobrým rozjezdem pro zdraví i pro celou životní pouť, která je však o něčem jiném. Proto se snažím připravit člověka na život komplexně, nejen fyzicky, ale také psychicky a duševně.

Myslíte si, že Bába má reálnou medailovou šanci i na vrcholných mezinárodních akcích?

Dukla nám ve všem vyšla vstříc a teď je na nás, abychom jí to pěknými výsledky vrátili. Uděláme pro to maximum, a to jak na mistrovství Evropy, tak potom na olympiádě. Když nás nepřibrdí nějaké zdravotní problémy, tak chceme skončit hodně vysoko a zúročit tak dlouhodobou práci. Mám na mysli především olympiádu, která je vrcholem pro sportovce i pro trenéra.]

Trenér cyklistiky od roku 2003,
reprezentační trenér tělesně a zrakově
handicapovaných cyklistů,
reprezentační trenér horských kol ČR

Narozen: 27. 8. 1968 v Praze

Výška: 187 cm

Váha: 75 kg

Disciplíny: horská kola, dráha, silnice,
handicapovaní cyklisté, fourcross

Oddíl: Dukla Praha od roku 2011

Úspěchy svěřenců jsou pro mě motivací

Když Viktor Zapletal vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, tak cyklistika a trenérská práce byly pro něj zápravou a výplní volného času, ale v současnosti je to už jeho zaměstnání. „Práce mě natolik baví, že snad ani nemám žádné negativní pocity. Případné neúspěchy беру jako poučení pro příští závody,“ říká s úsměvem...

Současný tréninkový koncept jeho tréninkové skupiny vznikl téměř šest let a jeho základem je především příprava dvou největších výjimečných postav české i světové cyklistiky – Jaroslava Kulhavého a handicapovaného Jiřího Ježka. „Metody, podle kterých trénují moji závodníci, nepředstavují učebnicový standard... Metodika je postavena na individualitě závodníka s důrazem na využití jeho předností a naopak kompenzaci jeho slabín. Mým učitelem a poradcem je dlouhé roky legendární trenér pražské Dukly a české reprezentace Pavel Vršecký. Dodnes se mnou jezdí na různé cyklistické závody a jeho rady i zkušenosti jsou pro mě i mé svěřence velmi cenné,“ prozrazuje úspěšný trenér.

Především v loňském roce měl Viktor Zapletal doslova spoustu důvodů k velké radosti. „Každý úspěch mě samozřejmě těší a je motivací pro moji další práci. Individuální tréninkové plány Kulhavého, Ježka, Stárka a dalších se nám podařilo převést do všeobecné roviny tak, aby představovaly účinný koncept pro další závodníky. Výborné výsledky například dvojnásobné bronzové medailistky ze silničního mistrovství světa Terezy Diepoldové či návrat cyklokrosaře Radomíra Šimůnka do světové elitní desítky jsou důkazem, že metodika funguje a je přenositelná i na ostatní talentované jedince,“ zdůrazňuje Zapletal.

Trenér se specializuje na trénink velmi úzké skupiny cyklistických profesionálů, kteří patří do absolutní světové špičky nebo mají předpoklady se do této výkonnostní skupiny zařadit. Skvělou sérii triumfů na mezinárodní scéně ve vrcholných soutěžích prožil s Jaroslavem Kulhavým. „Spolupracuji s ním už sedm let. Je to výjimečná osobnost světového formátu. Oba si velice vážíme našeho členství v Dukle Praha, které pro nás znamená jistotu a bezpečné

zázemí, tolik důležité pro naši práci. Je pro nás rovněž moc důležité, že v Dukle pracují lidé, kteří sportem žijí a rozumí mu. Jejich snaha zajistit nám co nejlepší podmínky pro přípravu představuje pro nás motivaci – nezklamat je,“ zdůrazňuje na závěr.

Osobní trenér: Jaroslava Kulhavého, Radomíra Šimůnka,
Jiřího Ježka, Michala Prokopa, Michala Staraka,
Terezy Diepoldové...

Jeho svěřenci v roce 2011 získali:

- tři tituly mistra světa (Kulhavý, Ježek, Prokop)
- titul mistra Evropy a celkové vítězství v Evropském poháru
- šest stříbrných či bronzových medailí na mistrovství světa
- dvě celková vítězství ve Světových pohárech

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Dárky v Afghánistánu

Letošní nástěnný kalendář Dukly na rok 2012, který nafotil s vrcholovými sportovci – vojáky z povolání ASC DUKLA – v prostředí profesionálních vojáků Armády ČR světově proslulý fotograf Jan Saudek, a kniha Sport se jménem Dukla se dostaly před Vánoce roku 2011 i mezi příslušníky českých jednotek v tisíce kilometrů vzdáleném Afghánistánu, v Kábulu na základně KAIA u českého NSE (National Support Element – národního podpůrného prvku) 4. úkolového uskupení AČR ISAF. Kalendář DUKLA 2012 i kniha o šedesátileté historii armádního vrcholového sportu se tak staly jedněmi z vánočních dárců českým vojákům, kteří ani ve sváteční dny nepřestali plnit stanovené úkoly v zahraničních misích.

Fotografie pořídil kapitán Jiří Zedníček, kaplan 4. ÚU AČR ISAF, ve dnech 19.–20. 12. 2011. Snímky ze základny KAIA vyfotil podplukovník Bohuslav Hrubý ze Společného operačního centra MO.

Domů | Kontakty | Registrační formulář | Poradna | Hledat

ARMÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

MOŽNÁ I TA TEBE ČEKÁ KARIÉRA PROFESIONÁLNÍHO VOJÁKA!

*** Pro obsazení volných míst oslovujeme registrované zájemce splňující požadavky na tato místa. Aktuálně hledáme zejména ti

Jak se stát profesionálním vojákem Jak se stát studentem vojenské školy Jak se stát příslušníkem aktivní zálohy

Volná místa

Armáda České republiky hledá v současné době vhodné zájemce o službu vojáka z povolání na tyto pozice >>>

Úvod

Webové stránky věnované doplňování ozbrojených sil a studiu na vojenských školách změnily víc než jen adresu...

Odpočítávání

0 6 9

Tolik dní ještě zbývá do nástupu nových vojáků z povolání do základního výcviku, který se uskuteční 2. dubna 2012 ve Vyškově. Přistě se toto odpočítávání může týkat i Vás!

On-line uživatelé

0	0	0	0	1	1
---	---	---	---	---	---

Počet návštěv

1	3	8	3	6	7	2
---	---	---	---	---	---	---

www.kariera.army.cz